

บทนำ

ผลงานฉาปนกิจของ เพทาย วงศ์นวนนาง เจ้าของกิจการ จิวเอลรี ผู้เป็นประมุขของคฤหาสน์หลังงามหลังนี้ ซึ่งเสียชีวิตอย่างกะทันหันด้วยโรคหัวใจวาย ลูกชายและลูกสาวสี่พี่น้องตระกูล ‘วงศ์นวนนาง’ ในเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์ยังคงมีอาการเศร้าซึม เพลิงเพชรพี่ชายคนโต อายุยี่สิบปลายๆ ร่างสูงสมารต์ เครื่องหน้าเข้มคมสัน จบปริญญาโท สาขาวิศวกรรมพืวดเตอร์ ชายหนุ่มเดินเข้ามาในห้องรับแขกเป็นคนสุดท้าย และหย่อนกายลงนั่งข้าง ‘พรามุก’ น้องสาวคนเล็กคนโปรดของเขaben ไซฟาตัวยาว ทำให้น้องสาวเอนศีรษะอิงลงบนไหล่ผู้เป็นพี่ชายทันที

เพลิงเพชรทอดสายตามองน้องสาวอีกสองคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม ‘พลอยบุษย์’ น้องสาวคนโตนั่งเงียบๆ ทอดสายตาเหม่อมองผ่านผนังกระจกที่มีประตูบานเลื่อนออกไปที่สระว่ายน้ำโดยนั่งคู่กับ ‘แพรทัททิม’ น้องสาวคนที่สอง ซึ่งนั่งก้มหน้าเปิดดูแมกกาซีนในมือผ่านๆ เพื่อฆ่าเวลา

เพลิงเพชรยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา น้องสาวคนเล็กจึงถามเสียงออดๆ “ทนายจะมาก็โมงคะพี่เพชร”

เขายังไม่ทันตอบ ร่างหนาของธนา ทนายความของบิดาก็โผล่เข้ามาในห้องรับแขก และเอ่ยออกตัวขึ้นทันที

“สวัสดีครับคุณๆ ต้องขอโทษนะครับที่ทำให้ต้องรอ”

เสียงร้องทักทำให้ทุกคนหันไปยกมือไหว้ นมเชื่อกคนเก่าแก่ที่
เลี้ยงดูทั้งสี่คนมาตั้งแต่อาทิตยา มารดาของสี่พี่น้องจากไปขณะที่ทุกคน
ยังเรียนอยู่ในระดับประถม เดินตามหลังมาส่งวันที่ประตูห้องและทำท่า
จะเดินจากไป เฟลิงเพชรจึงต้องรีบร้องเรียกให้หญิงสูงวัยเข้ามานั่งฟัง
การเปิดพินัยกรรมของบิดาด้วยกัน

เฟลิงเพชรและน้องๆ รีบเชื้อเชิญธนาให้นั่ง น้อยเด็กรับใช้ในบ้าน
นำน้ำมาเสิร์ฟให้แขกและทุกคน ทนายของบิดายกกระเป๋าเอกสารวาง
บนโต๊ะ และหยิบแฟ้มออกมาถือไว้หนึ่งๆ กวาดสายตามองบรรดาลูกๆ
ของเจ้านาย แล้วลอบถอนหายใจอย่างรู้สึกอึดอัด ก่อนจะเปิดพินัยกรรม
ที่ทุกคนกำลังรอคอย เขากะแอมขึ้นนิดหนึ่งก่อนจะเอ่ย

“คือ...ผมอยากจะบอกคุณๆ ว่า คุณท่านไม่มีทรัพย์สินอะไรเหลือ
อยู่เลยนะครับ เอ่อ...รวมทั้งบ้านหลังนี้ก็ยังติดจำนองอยู่สามสิบล้าน
บาท”

“สามสิบล้าน!” ทั้งสี่พี่น้องอุทานออกมาพร้อมกัน

“ครับ สามสิบล้าน และเวลานี้เจ้าสัวบุญชัยซึ่งเป็นเจ้านี่ของ
พวกคุณก็ฝากสัญญาการกู้เงินซึ่งคุณท่านลงลายมือไว้เป็นหลักฐาน
มาให้พวกคุณทุกคนดูด้วยนะครับ และที่เร่งด่วนที่สุดก็คือบ้านหลังนี้
กำลังจะหมดสัญญาในอีกสามเดือนข้างหน้า ถ้าพวกคุณไม่นำเงินไป
ไถ่ถอน เจ้าสัวบุญชัยก็จะยึดบ้านหลังนี้ ส่วนนี้เป็นสำเนาเอกสารการ
กู้ยืมที่เจ้าสัวบุญชัยฝากมาให้พวกคุณครับ”

ธนาเอ่ยจบก็หยิบสัญญาฉบับนั้นส่งให้เฟลิงเพชร แล้วลอบถอน
หายใจออกมาอย่างโล่งอก ชายวัยกลางคนก้มหน้าหนีสายตาสี่พี่น้อง
ที่ต่างมองหน้ากันด้วยสีหน้าตกใจและตื่นตะลึง

“แล้วร้านจิ๋วเอลรีของเราล่ะครับ” เฟลิงเพชรกวาดสายตาอ่าน
เอกสารการกู้เงินในมือ พร้อมถามขึ้น

ทนายความวัยกลางคนไม่ตอบในทันที แต่นำเอกสารต่างๆ

ออกมาวางเป็นหลักฐานยืนยันการเป็นหนี้ อีกหลายรายการก่อนจะ
เอ่ยว่า

“ผมเสียใจครับ คุณท่านถูกยัดร้านไปก่อนที่จะเสียได้ไม่กี่วันครับ
และทั้งหมดนี้ก็เป็นเอกสารการกู้เงินจากเจ้าสัวบุญชัยที่มีร้านจิ๋วเอลรี
เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกัน”

สี่พี่น้องตกตะลึงตัวชาวบและต่างมองหน้ากัน พลอยบุษย์ซึ่ง
จบปริญญาโททางด้านบริหารและยังทำงานเกี่ยวกับเอกสารต่างๆ หยิบ
สัญญาเงินกู้ที่ใช้ร้านจิ๋วเอลรีเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันขึ้นมาอ่าน พรามูก
ส่ายหน้าน้อยๆ หันไปเอ่ยกับพี่ชายเสียงลั่น

“ไม่จริง เป็นไปไม่ได้...เป็นไปไม่ได้ใช่ไหมคะพี่เพชร”

“ทำไมคุณพ่อถึงเป็นหนี้ขนาดนี้นะ และคุณพ่อก็ไม่เคยแพร่พราย
เรื่องหนี้สินอะไรให้พวกเรารู้เลย” แพรทัทิมขมวดคิ้วมุ่นเข้าหากัน ก่อน
จะเปรยขึ้นลอยๆ

“เอกสารเงินกู้ถูกต้องมั้ยพลอย” เพลิงเพชรถามน้องสาวคนรอง
เมื่อเธอลดเอกสารฉบับนั้นลงด้วยสีหน้าจืดเจื่อน และพยักหน้าน้อยๆ
ให้พี่ชายแทนคำตอบ

ทั้งสี่พี่น้องจึงเริ่มตั้งคำถามกับธนาถึงสาเหตุการเป็นหนี้อย่างที่
เรียกว่าลั่นเนื้อประดาตัว ซึ่งทำให้ทนายความวัยกลางคนจำต้องเปิดเผย
เรื่องราวของเพทาย ให้สี่พี่น้องได้รับรู้ความเป็นมาของหนี้สินมากมาย
ที่ทำให้บิดาเครียดจนหัวใจวาย

“เอ่อ...ทุกท่านก็คงพอจะทราบแล้วใช่ไหมครับ ว่าคุณท่านเลี้ยงดู
แม่ลูกคนหนึ่งเอาไว้”

ธนาถามขึ้น และทุกคนพยักหน้ารับน้อยๆ บิดาไม่เคยปิดเรื่องนี้
กับลูกๆ และทุกคนก็ล้วนแล้วแต่เข้าใจดี แม้แต่ลูกติดของฝ่ายค้ำอย่าง
ไหมทองก็ยังมาคลุกคลีกับพวกเขาด้วย ชายวัยกลางคนเว้นจังหวะ
เล็กน้อยแล้วเอ่ยต่อ

“คุณฝ่ายคำเป็นคนพาคุณท่านไปเล่นการพนัน บินไปตามกาสิโน จนท่านเริ่มติด ซึ่งแรกๆ ก็ได้บ้างเสียบ้าง แต่ช่วงหลังๆ มีแต่เสีย และยังเสียท่านก็ยิ่งทู่ม หัวงจะได้คืน จน...ต้องเสียบ้านจิวเอลรีไปนะครับ”

ทุกคนฟังและเอ่ยถามถึงรายละเอียดการกู้เงินที่ติดจำนองบ้าน จนมาจบที่เรื่องของฝ่ายคำซึ่งลอยตัวอยู่เหนือปัญหาทั้งปวง เพราะได้ทรัพย์สินทั้งรถและบ้านไว้ในครอบครอง ซึ่งเธอก็ตอบข้อสงสัยเรื่องฝ่ายคำเป็นข้อๆ อย่างไม่ปิดบัง ในระหว่างนั้นทั้งสี่พี่น้องก็หันมองหน้ากัน ต่างคนต่างมีคำถามอยู่ในใจ แม้กระทั่งนายความกลับไปแล้ว ทุกคนก็ยังตกอยู่ในภาวะเงียบบั่น จนพราวมุกเป็นคนแรกที่ปล่อยโฮออกมาพร้อมทั้งกอดพี่ชายไว้

“พี่เพชร...ไม่จริงใช่ไหมคะ เราจะไม่เหลืออะไรเลยแม้กระทั่งบ้านเหรอะคะ ฮือๆ”

เพลิงเพชรโอบร่างที่สั่นด้วยแรงสะอื้นของน้องสาวไว้ ลูบหลังเบาๆ และนั่งคิด ‘เรื่องที่ราสงสัยก็เป็นจริงนะสิ เพราะพักหลังคุณพ่อเครียดและอารมณ์ไม่ดี จนเราเองก็เข้าหน้าไม่ติด’

แสดงว่าการที่ธนาเปรยกับเขามาแล้วครั้งหนึ่งว่าให้เข้าไปดูแลกิจการบ้าง ก็เพราะคงรู้เรื่องของฝ่ายคำ ภรรยาลับที่ไม่ได้จดทะเบียนของบิดา ซึ่งได้พาท่านลงสู่หุบเหวแห่งอบายมุข เล่นการพนันตามกาสิโนในต่างประเทศ ซึ่งขณะนั้นเธอก็คงไม่กล้าบอกอะไรชัดเจนนัก และเมื่อเขาเอ่ยกับบิดาว่าจะเข้าไปช่วยงาน ท่านก็บอกปัดว่างานไม่มีอะไรยุ่งยากและอยากให้เขาทำงานของตัวเองไปก่อน ซึ่งเขาไม่มีทางโต้แย้งบิดาได้เลย

“พี่เพชร...เราจะทำยังไงกันต่อไปดีคะ เราต้องเสียบ้านหลังนี้ไปจริงๆ หรือคะ ถ้าเราไม่มีเงินไปใช้หนี้ อีกไม่เกินสามเดือนเจ้าสัวบุญชัยจะต้องยึดบ้านของพวกเราแน่ๆ ค่ะ” พลอยบุษย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ขอบตาแดงก่ำ

“พี่ไม่รู้ว่าคุณจะคิดเหมือนพี่หรือเปล่า แต่พี่อยากเก็บบ้านหลังนี้ไว้ พี่จะลองสู้ดูนะ พี่คิดว่าบ้านนี้เป็นสมบัติของเราทุกคน มันเป็นเหมือนรังของนก ที่แม้จะบินบินไปแห่งไหนก็จะมีบินกลับมารังของมันเสมอ มันจะเป็นที่รวมความรักและความอบอุ่นของเราสี่คนพี่น้องไว้ตลอดไป”

เพลิงเพชรเอ่ยเสียงสะท้อน และขบกรามเข้าหากันแน่นด้วยความรู้สึกสะเทือนใจ แพรทัททิมที่เป็นคนใจแข็งได้ฟังพี่ชายน้ำตาก็ร่วงพรู ก่อนจะหันไปมองพลอยบุษย์ที่ละอื้นให้เบาๆ สองพี่น้องโผล่เข้ากอดกันแน่น ภาพสี่พี่น้องที่กอดกันทำให้ทำให้นมเชื่อมที่นั่งฟังอยู่ถึงกับปล่อยโฮออกมาอย่างสงสารคุณหนูทั้งสี่ที่เลี้ยงดูอุ้มชูมาแต่เล็กแต่น้อย

“ทัททิมก็คิดเหมือนพี่เพชรคะ และจะทำทุกอย่างเพื่อหาเงินมาช่วยพี่ไถ่ถอนบ้านหลังนี้ให้ได้” แพรทัททิมหันมาบอกพี่ชายด้วยสีหน้าและสายตาที่มุ่งมั่น

“มุกก็จะเป็นอายุใคร มุกจะทำงานทุกอย่าง และหาเงินมาช่วยพี่เพชรนะคะ ฮือๆ” พรามุกเงยหน้าบอกพี่ชายด้วยเสียงละอื้นและกอดเพลิงเพชรไว้

“เราจะช่วยกันรักษารังที่เราเกิดและเติบโตมาด้วยกันให้ได้ บ้านหลังนี้เป็นมรดกชิ้นสุดท้ายที่จะผูกพันพวกเราไว้ เพราะไม่ว่าเราจะแยกย้ายกันไปทำอะไรที่ไหน แต่เราก็จะกลับมาเจอกันในวันครบรอบวันตายของคุณพ่อ พลอยคิดอย่างนั้นนะคะพี่เพชร” พลอยบุษย์เอ่ยพร้อมทั้งปาดน้ำตาบนแก้ม

“พี่ชอบใจน้องๆ ทุกคนนะ แต่พี่ไม่ต้องการให้น้องๆ ต้องลำบากไปดิ้นรนกระเสือกกระสน น้องเป็นผู้หญิงและช่างนอกก็มีอันตรายรอบด้าน พี่จะเร่งส่งงานที่ทำอยู่ไปให้บริษัทซอฟต์แวร์ที่ต่างประเทศ ถ้าโชคดีเราอาจจะปลดหนี้ได้ทัน แต่ระหว่างนี้พี่ก็จะหางานอื่นทำไปด้วยเพื่อรวบรวมเงินให้ได้มากที่สุด ถึงแม้จะเป็นความหวังที่รางเลือนแต่พี่ก็ไม่หวั่นหรอกนะ”

เพลิงเพชรเอ่ยด้วยสีหน้ากลักรลินความทุกข์ หัวใจเขาสลดเศร้า
เงินสามสิบล้านภายในเวลาสามเดือน ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ แต่เขาก็จะสู้
ให้ถึงที่สุด

“เราทุกคนก็จะช่วยพี่คะ พี่เพชรไม่ต้องเป็นห่วง คนเราถ้าเข้าตาจน
ก็ต้องสู้ยิบตา” แพรทับทิมน้องสาวที่ใจแข็งที่สุดในบรรดาน้องสาวทั้งสาม
ของเขาเอ่ยขึ้น

“พี่จะไม่ยอมแพ้ทั้งที่ยังไม่ได้ต่อสู้ พี่จะทำทุกอย่างเพื่อที่จะเอา
ชนะโชคชะตา ซึ่งในที่สุดเราอาจจะชนะก็ได้” เพลิงเพชรเอ่ยให้กำลังใจ
ตัวเองและน้องๆ

“เราทุกคนต้องช่วยกันคะ ถึงพวกเราจะเป็นผู้หญิง แต่เราก็มีสมอง
มีสองมือ มีความเป็น ‘วงศ์นวนาง’ เท่าๆ กัน ไซ้ไหมมุก ไซ้ไหมพี่พลอย
เราต้องไม่ยอมแพ้!”

แพรทับทิมเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าและแววตาที่มั่นอกมั่นใจ แล้วถาม
พี่สาวกับน้องสาวในตอนท้าย พรามุกจึงลุกเดินไปนั่งรวมกลุ่มกับพี่สาว
ทั้งสอง สามสาวกอดกันเหมือนจะรวมพลังใจกันสู้และต่างยกมือแตะ
แก้มทิ่มกัน ทั้งที่ต่างก็ยังสะอื้นกระซิกๆ

1

ดินรน

เพลิงเพชรมองนาฬิกาบนผนังร้านกาแฟชื่อดังซึ่งตั้งอยู่ในห้างหรู แล้วตกอยู่ในภวังค์ครุ่นคิดเงิบๆ เขาถอนหายใจน้อยๆ อยู่หลายครั้ง จนเสียงร็อกทักพร้อมแรงที่ตบลงบนπάทำให้เขาสะดุ้งหลุดจากภวังค์

“ว่าไงวะเพื่อน นั่งมองเรียวขาวาวๆ จนเหม่อเสียวนะเว้ย”

บอยหรือจ๊ะจะศักดิ์เพื่อนรักเพื่อนเกลอตั้งแต่เรียนมัธยมปลาย ร็อกทักแล้วนั่งลงตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม บริการปราดมายืนโค้งพร้อมส่งรายการอาหารให้ชายหนุ่มร่างสูง แต่งตัวออกแนวอาร์ทิสต์ ผมยารถูกมัดไว้ด้านหลัง ซึ่งสั่งกาแฟเพียงถ้วยเดียว

“อ้าว...ว่าไงเพื่อน แกนัดฉันให้มาหา แล้วยังมานั่งซิมกะทื่อไม่พูดไม่จา หรือคิดไม่ออกว่าจะเอาเงินไปใช้ที่ไหน จะให้เพื่อนยืมบ้างก็ไม่รังเกียจนะเว้ย” จ๊ะจะศักดิ์เอ่ยกระเซ้า

“เงินอะไรของแก” เขาขมวดคิ้วเอ่ยถาม

“ไอ้เพชรอย่าทำมึน...ก็มรดกพกกของพ่อแกไงละ เสรีงานศพแล้ว ปานนี้ก็ต้องเปิดพินัยกรรมแล้วไม่ใช่หรอวะ รวยอ้อเลยสิ แล้วร้านจิ๋วเอลรีของพ่อละ แกเข้าไปดูแลเองรีเปล่าวะ ฉันจะได้พาสาวไปซื้อแหวนเพชรชั๊ววงหนึ่ง และขอส่วนลดสักห้าสิบบเปอร์เซ็นต์ได้ละ” เพื่อนหนุ่ม

เอ่ยด้วยรอยยิ้มเฝ้าย

“รวยอะไรละ เหลือแต่ตัวลีไม่ว่า” เพลิงเพชรตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ หมุนแก้วกาแฟในมือเล่น

“แกกลัวฉันยืมจริงๆ หรือไงวะไอ้เพชร ฉันพูดเล่นน้า” จีระศักดิ์ยังคงเอ่ยเฝ้าย

“เฮ้ย...ฉันไม่เหลืออะไรจริงๆ นะ ตอนนี้อร้านเพชรถูกเปลี่ยนมือไปแล้ว แต่เขายังขายแบรนด์เดิมของเราอยู่นะ และตอนนี้แม้แต่บ้านก็ยังติดจำนองกับหนี้บัตรเครดิตสามสิบล้านด้วยนะเพื่อน และอีกสามเดือนเท่านั้น ถ้าหาเงินมาไถ่ถอนไม่ได้ ฉันกับน้องๆ ก็ต้องถูกยึดบ้านฉันกลัวมึงจะส่งสารนี่เองๆ ก็ส่งสาร แต่ทุกคนเขาก็คิดอยากเก็บบ้านไว้” เพลิงเพชรเล่าให้เพื่อนฟังด้วยสีหน้าหมองเศร้า

“ฮึ้ย! จริงเหรวะ” เพื่อนรักถามอย่างไม่อยากเชื่อ

“ฉันจะโกหกแกทำไมละ ฉันสังหรณ์ใจอยู่นานแล้วเหมือนกัน แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะหนักขนาดนี้ หนายความของคุณพ่อบอกว่าคุณฝ้ายค่าเมียเก็บของคุณพ่อ พาท่านไปเข้ากาสิโนจนหมดตัวต้องจำนำจำนองมีทั้งหนี้ในระบบนอกระบบ จนท่านเครียดคิดมาก และก็เป็นไปอย่างนี้แหละ”

เขาเล่าให้เพื่อนรักฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉยตามนิสัย แต่จีระศักดิ์สังเกตเห็นสายตาเพื่อนหม่นเศร้า และมีแวววิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด จึงออกความเห็นว่

“แล้วแกคิดจะเอาบ้านไว้ทำไมละ หาซื้อบ้านหลังเล็กๆ หรือเช่าคอนโดอยู่ไปก่อนก็ได้นี่”

“แกไม่เข้าใจหรอกว่บ้านหลังนั้นมันมีคุณค่าทางจิตใจต่อฉันกับน้องๆ มากแค่ไหน เราเกิดและเติบโตที่นั่น มันเหมือนสถานที่ที่หล่อหลอมหัวใจของเราสี่พี่น้องไว้ด้วยกัน ซึ่งมันอธิบายไม่ได้วะเพื่อน” เพลิงเพชรเอ่ยด้วยสีหน้าครุ่นคิด มือเรียวของเขายังคงหมุนถ้วยกาแฟ

เล่น

“อืม...ฉันเข้าใจแอกกับน้องๆ นะ แต่ก็กลัวแอกจะเอาตัวไม่รอดนะสิ สามสิบล้านเชียวนะไอ้เพชร”

“ฉันจะหางานพิเศษทำอะ และที่แอกเคยชวนฉันถ่ายแบบ ฉันก็อยากทำ ฉันจะทำทุกอย่างที่มันได้เงิน แกช่วยฉันหน่อยละกัน” เขาบอกเจตนารมณ์

“ฉันโอเคอยู่แล้ว แต่มันจะพอเหรอ มันเป็นเพียงบันไดขั้นแรกที่จะก้าวเข้าไปในวงการเท่านั้นนะ”

“ตอนนี้ฉันหน้ามืด ฉันทำทั้งนั้นแหละ เพราะอย่างน้อยฉันก็มีค่าใช้จ่ายในบ้านนะเพื่อน”

“อืม...ฉันจะช่วยลุ่นให้แกดังให้ได้ อันดับแรกแกต้องถ่ายรูปไปแล้วฉันจะเอาไปส่งพวกมอเดลลิง พวกในวงการแฟชั่นและวงการบันเทิง ที่ฉันรู้จักก็มีเยอะแยะ ถ้าแอกเกิดฟลุคไปเข้าตาพวกแมวมอง และดังเมื่อไหร่ ตอนนั้นเงินมันถึงจะไหลมาเทมา แต่ตอนที่เพิ่งเริ่มต้น รายได้มันก็ได้ไม่มากพอนะไอ้เพชร”

“ช่างมันเถอะ ถึงมันจะเป็นเงินเล็กน้อยฉันก็จะทำอะ เพราะฉันยังมีความหวัง และฉันก็ยังมึงงานเขียนโปรแกรมที่ทำอยู่ ไหนจะงานฟรีแลนซ์ดูแลเว็บไซต์ให้สองสามบริษัท มันก็พอรวบรวมไว้ได้บ้างนะ”

“ฉันบอกแอกแต่แรกแล้ว หน้าตา รูปร่างอย่างแกมันต้องเป็นนายแบบ เป็นพระเอกหนัง พระเอกละคร ไม่ใช่ไปอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แต่อาณนะ...ยังไม่สาย วันนี้แอกไปที่สตูดิโอกับฉัน เดี่ยวให้ช่างจัดการเปลี่ยนแกตั้งแต่หัวจดหัวแม่เท้า รับรองว่าแอกจะหล่อกว่านี้ร้อยเท่า ไป...” จีระศักดิ์เอ่ยพร้อมทั้งขยับเรียกบริกรมาเก็บเงิน

และเมื่อถึงบริษัท เขาก็ทำจริงอย่างที่พูด จีระศักดิ์รีบสั่งลูกน้องให้พาเพลิงเพชรเข้าห้องแต่งตัว เรียกช่างมาจัดการตัดผมให้เพลิงเพชร และลากเก้าอี้มานั่งคอยกำกับว่าควรเป็นรูปทรงไหน และเมื่อตัดเสร็จ

เซตจนเข้ารูป ก็ให้ช่างแต่งหน้าให้เพลิงเพชร

จีระศักดิ์มองใบหน้าคมหล่อของเพื่อนอย่างพอใจ พอเปลี่ยนทรงผมและแต่งหน้าแล้ว เพลิงเพชรหล่อกว่าพระเอกบางคนอย่างกินขาด เพราะหน้าตาของเพื่อนรัก ที่ทั้งคิ้วเข้ม ตาคม ใบหน้าขาวเนียน ริมฝีปากได้รูปและเป็นสีเข้มที่เพียงทาลิปมันก็ใช้ได้เลย

“ฮุย...เร็ดมัยยะพีบอย ดูสิฮ้า...ด้านข้างคล้ายพีตีก หน้าตรงเหมือนแบรี หุ่นีเซ็กซีเหมือนฟ็อม อ้าย”

ช่างเสริมสวยกะเทยแอบแมน ถอยหลังออกมายืนกรีดกราดทำท่าดีดดิน มองชายหนุ่มในกระจกบานใหญ่จากฝีมือตัวเอง ที่หน้ามีสีเข้มขึ้นอย่างเกินจิน

“พอๆ ยายโซฟี เสียงแกลบหนูฉั่นเหลือเกิน ให้อัฒรไปที่สตูดิโอ” จีระศักดิ์เอ่ยพร้อมทั้งพาเพื่อนรักเข้าไปในสตูดิโออย่างไม่รอช้า แม้เพียงนาทีเดียว

จีระศักดิ์บอกให้ลูกน้องจัดเสื้อผ้า พร้อมทั้งวางคอนเซปต์ให้เพลิงเพชรเป็นผู้ชายเซ็กซี โดยปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีขาว เปลือยอกอวดกล้ามเนื้อและไรขนที่ระเร่จากอกลงไปบนขอบกางเกง และฉีดพรมน้ำทั่วร่างจนเสื้อเปียกแนบเนื้อ พร้อมให้เพลิงเพชรส่งสายตาวานเี่ยมออดอ้อน เผยริมฝีปากน้อยๆ ซึ่งภาพที่ออกมาในหลายท่วงท่าทำให้จีระศักดิ์และทีมงานพอใจมาก และมั่นใจว่าความหล่อของเพลิงเพชรจะต้องเป็นที่ฮือฮาแน่นอน ทีมงานทุกคนต่างพอใจกับการถ่ายรูปในวันนี้ เมื่อเพลิงเพชรทำหน้าที่ได้เหมือนนายแบบมืออาชีพ

หลังจากนั้นเพียงสัปดาห์เดียว เมื่อรูปของเพลิงเพชรได้ถูกส่งไปตามบรรณานุกรณิตยสารไลฟ์สไตล์หลายฉบับ ก็มีเสียงตอบรับและติดต่อขอถ่ายแบบเข้ามาทันที

จิระศักดิ์ทอดกายอยู่ในห้องรับแขก ครึ่งนั่งครึ่งนอน หลับตา
เสียบๆ ทว่าเสียงแหลมที่ร้องทักทำให้เขาผวา

“พี่บอย...วันนี้ไม่มีงานหรือคะ ป่านนี้ยังนอนเอกเขนกอยู่ที่บ้าน
นี้จะลืบโม่งแล้วนะคะ”

จิระศักดิ์ยันกายขึ้นนั่ง มองน้องชายเพียงคนเดียวที่มีอาชีพ
เป็นดีไซเนอร์ ส่งเสียงแหลมและเดินวนมาเข้ามายุ่งแะกันแพบๆ ลงบน
โซฟาตรงหน้า พร้อมทั้งยกขาขึ้นไขว่ห้างจนชุดรัดรูปสีดำสนิทบนขึ้นไ
ถึงโคนขา ผมยาวสีน้ำตาลอมแดงม้วนเป็นเกลียว ใบหน้าสวยแต่เดิม
ไว้งดงาม เรียกว่าสวยกว่าหญิงแท้หลายคน จนมองเผินๆ ไม่รู้เลยว่า
เจ้าหล่อนเป็นกะเทย

“แกไปนอนไหนมานี้ อย่าใช้ตัวเปลืองนักละ งานการทำเสร็จแล้ว
หรือถึงได้ออกไปตะลอนๆ ค้างคืนค้างแรมนะ” พี่ชายบ่นพร้อมถามด้วย
สีหน้าหมั่นไส้

“พี่บอย...อย่ามาคิดอย่างนั้นะ บีมเป็นกุลสตรีที่ไม่ได้มั่วซั่ว และ
งานของบีมก็ส่งลูกค้าไปแล้ว ไม่เชื่อก็กไปถามพี่ณิดูได้”

บีมหรืออัศวพลชื่อจริงที่คล่องเสียงกับชื่อพี่ชาย ซึ่งเจ้าตัวเกลียด
นักเกลียดหนา ลอยหน้าตอบพี่ชาย และเชิดหน้างอนๆ ตวัดค้อนให้อีกนิด

“อ้าว...แล้วแกหายไปไหนมาตั้งสองวันสองคืนล่ะ จะโทร. มาบอก
ฉันบ้างไม่ได้หรือไง ยิ่งงแกก็เป็นน้องฉันนะ ฉันทำงานตึกติดต่อกันมา
สองคืน กลับมาบ้านก็ชุกหัวนอน ฉันจะรู้มัยว่าแกไปเป็นไปตายที่ไหน”

กะเทยสาวฟังพี่ชายต่อว่าต่อขานไม่เลิก จึงแก้งเฉยไม่ตอบ แต่
ตวัดสายตาค้อนพี่ชายขวับหนึ่ง และฉวยรูปที่วางอยู่บนแท่นงานบนโต๊ะ
ของจิระศักดิ์ขึ้นมาดู พลางกรีดลั่นห้อง

“กรีด! ใครกันคะเนี่ย หล่อขั้นเทพ อู๊ยตายวายกรีด...เร็ด...
แต่ละรูปแต่ละชิ้นหล่อลากกระชากใจ ทำไมเช็กชีขนาดนี้เนี่ย พระเอกใหม่
ของวงการหรือคะพี่บอย” น้องชายคนสวยกรีด แล้วยื่นหน้าทำตาโต

ถามอย่างใครรู้

“แกจำเจ้าเพลิงเพชรไม่ได้หรอ เห็นปลื้มมันมาตั้งนานแล้วนี่”

“ว้าย! จริงหรอคะ นี่พี่เพชรหรอคะ เกิดอะไรขึ้นกับพี่เพชร
สุดสวาทของบีมกันเนี่ย ถึงปลดกระดุมเปลือยออกโซ้ยกแผงขนาดนี้
เนี่ย โบกี้กำลังจะละลาย เอ๊ะ...แต่พี่เพชรออกจะช้ำอายนี่นา คราวนี้
เกิดอะไรถึงได้โซ้ยหัวขนาดนี้เนี่ย” เธอถามพร้อมทั้งยกรูปในมือขึ้นทาบทาบ
อกไขดาว หลับตาคี๋ยิ้มด้วยท่าทางเคลิ้มฝัน

“เจ้าเพชรเขาประสบปัญหาเรื่องเงินนะ พอพอตายก็เพิ่งรู้ว่ามี
หนี้สินล้นพ้นตัว ก็เลยมาหลำไฟพิเศษ ถ่ายแบบหาเงินไถ่บ้าน แต่จะ
โปรดหรือเปล่าก็ไม่รู้ คุณเพทยพอมันเอาไปจำหน่ายไว้ตั้งสามสิบล้าน”

“ฮะ! สามสิบล้าน...โอพี่เพชรของบีม น่าสงสารจังเลย”

“นี่ก็พอมีงานถ่ายแบบบ้างแล้วละ หนังสือที่มันเป็นปกจะวางแผง
วันสองวันนี้แหละมั้ง แต่เมื่อวานมันบอกฉันว่า มีคนมาชวนไปเป็นไฮสตั
ในคลับอะไรสักอย่าง เขาว่าเงินดี เดือนหนึ่งถ้าหล่อๆ อย่างนี้ก็ได้หลายแสน
เฟลๆ ถูกเศรษฐกิจนี้เงินถุงเงินกระสอบที่มีชีวิตมันเปลี่ยวเปล่าเปลี่ยว
เอาไปเลี้ยงด้วยนะ นี่ถ้าฉันหล่ออย่างมัน ฉันจะไม่คิดให้เสียเวลาเลย”
จ๊ะจ๊ะจ๊ะเล้าด้วยเสียงเรียบเรื่อย

“แสดงว่าพี่เพชรไม่กล้าทำใช่มั้ยล่ะ”

“อืม...ไอ้เจ้าเพชรมันรับไม่ได้ แต่ฉันว่าพอหนี้สินบีบรัดเข้ามา
เรื่อยๆ มันก็จะต้องยอม เอ้อ...สงสารมันวะ นั่งหน้าดำคร่ำเครียด”
จ๊ะจ๊ะจ๊ะเอ๋ยพร้อมทั้งส่ายหน้าคิกๆ

ผู้ชายสวายนั่งเจี๊ยบๆ ด้วยสีหน้าครุ่นคิด จนคิดว่าว๊าดไว้ซมดมุ่น
เข้าหากัน เสียงร้องไห้อาละวาดคร่ำครวญของเพื่อนสาวที่เธอต้องเป็น
ผู้ดูแลมาแล้วหลายเวลาดังแต่เจ้าหล่อนอกหักรักคุดยังติดอยู่ในใจ
อัครพลรู้สึกหนักอกกับปัญหาของเพื่อน

“ปิม...แกเห็นข่าวนั้นมั๊ย ฉันกลายเป็นคนที่แย่งผ้าชาวบ้าน
ตอนนี้ฉันอายุจนแทบจะออกไปพบปะมนุษยมนานไม่ได้ แกดูสิ แกดูมัน
ทำกับฉัน ทั้งๆ ที่ฉันรักมัน ทุ่มเททุกอย่างให้มัน แต่มันฆ่าฉันทั้งเป็น
ฮือๆ”

“หล่อนก็เก็บตัวเจี๊ยบสักพักหนึ่ง คนไทยลืมนง่าย เดี่ยวชาวมัน
ก็เจี๊ยบนะ เชื้อฉันทสิ” อัครพลปลอบ แต่เพื่อนรักไม่ฟัง และยังคงรำพึง
รำพันต่อ

“ปิม...ฉันเจ็บใจ เจ็บใจจนอยากตาย แกรู้มั๊ยว่าฉันไม่ได้อาย
อย่างเดียว แต่ฉันแค้นมันด้วย เมื่อเดือนก่อนมันบอกฉันว่าน้องสาว
กำลังใกล้จะคลอดลูก พาฉันไปซื้อของใช้ให้เด็ก ฉันขนซื้อฝากไปให้
สารพัด หมดไปเกือบห้าหมื่น ตั้งแต่เสื้อผ้า เครื่องใช้เด็กอ่อนยันรถเข็นเด็ก
ฉันอยากตาย ฉันอยากตาย! ทำไมฉันถึงได้โง่เง่าขนาดนี้ ฮือๆ” เสียง
สับนงาเพื่อนสาวแสนสวยรำพันด้วยน้ำตา หญิงสาวกำมือทุบลงบน
พนักโซฟา สะอื้นฮักๆ

“ฮือ...เงินหมื่นเงินแสนสำหรับหล่อนชนหน้าแข้งไม่ร่วงหอรอกนำ
นี่กว่าทำบุญทำทานกับสัตว์ผู้ยากก็แล้วกัน จะได้สบายใจ”

“ฉันไม่เสียดายเงินแค่นี้หอรอก แต่แกล้งคิดดู ฉันเดินจนขาลาก
ซื้อของให้มันมาตั้งแต่เมื่อยมันเริ่มท้อง ตั้งแต่ชุดคลุมท้อง อาหารบำรุง
สำหรับคนตั้งครรภ์ สารพัดที่มันจะเอ่ยเขียนะแก แล้วผลอๆ มันอาจ
จะไปเมาท์ลับหลังว่าฉันโง่เหมือนควายก็ได้เนี่ย แล้วแกจะไม่ให้ฉันเจ็บใจ
ได้ยังไงละ ยิ่งคิดมันก็ยิ่งเจ็บ นี่ๆ” เพื่อนสาวเอ่ยพร้อมทั้งยกหมอนอิง
ฟาดโซฟาพลางร้องไห้

“ใครๆ ก็รู้ว่าไอ้หน้ามันนั่นมันไม่เคยมีน้องสาว แล้วหล่อนไปหน้า
มืดเชื่อมันได้ยังไงละยะ”

“ก็ฉันถามไถ่อดิเทพมันแล้ว มันบอกว่าเป็นน้องคนละแม่กัน พอต้อง
ผ้าที่เสียนอยู่ด้วยกันก็ทิ้ง พอฉันบอกมาให้พามาอยู่กับฉันที่นี่ มันก็บอกว่า

กำลังจะส่งไปอยู่ต่างจังหวัดกับญาติแล้ว เพราะว่าเรียนไม่จบ อายเพื่อนๆ ในกรุงเทพฯ และไม่อยากจะให้ใครรู้ ฉันถึงได้เชื่อมั่น ฉันเจ็บใจ เจ็บใจๆ แก่เข้าใจมัย” เพื่อนรักรำพัน แล้วหยิบไวน์ที่เทไว้ดื่มจนเกลี้ยง

อัศวพลถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ มองเพื่อนสาวที่ดื่มเหล้า กริดรำพัน น้ำตาพร้งพร้อบแถมอย่างเห็นใจและเข้าใจความรู้สึกของ เพื่อนดีทุกอย่าง ถูกหลอกให้รักก็เจ็บมากพอแล้ว ยังมาถูกหลอกสารพัด รูปแบบ ตั้งแต่ยืมเงินไปปลูกบ้านและไถ่ถอนที่นาให้พ่อแม่ที่ต่างจังหวัด ขาดส่งงวดรถที่สับนางออกเงินคาวนให้ สับนางก็ยังคงควักเงินจ่าย ค่างวดให้แทบทุกเดือน หน้าซำยังหลอกให้ออกเงินคาวนค้อนโคอีก สองล้าน เวลาแต่งงานแล้วจะได้มีที่ส่วนตัวสำหรับพักผ่อนอยู่ด้วยกัน เงียบๆ แล้วยังมาหลอกให้ซื้อของให้ลูกให้เมีย ซึ่งเรื่องแตกเพราะมีคน ยุเมียดเทพจนึง ออกมาแฉกับสื่อจนเป็นข่าวเมาท์แตกไปทั่วประเทศ ว่าสับนางเซเลบสาวกำลังจะแย่งสามีชาวบ้าน สับนางจึงทิ้งเจ็บปวด อับอาย และกลายเป็นความคั่งแค้น

“บีม...ต่อไปฉันจะเกลียดผู้ชายทั้งโลก และแกล้งคุณนะ ฉันจะ หาทางแก้แค้นให้อัศวิตเหปให้ได้” สับนางเอ่ยด้วยสีหน้าเคียดแค้น คำว่า ขวดไวน์บนโต๊ะมาถึงไ่วอีก

“แก้แค้นยังไล่ละโมเม หล่อนคิดให้ตึนะ อย่าเอาอนาคตของหล่อน ไปแลกกับเศษสวะอย่างมันเป็นอันขาด เพราะถ้าหล่อนหน้ามืดไปซำมัน หล่อนก็ต้องไปนอนในคุก พอคิดได้ภายหลัง หล่อนก็จะเสียใจกว่าเรื่องที่ผ่านมาเสียอีก ฉันอยากให้หล่อนคิดว่าเรื่องที่ผ่านมาไม่ใช่ความโง่ แต่เป็นกรรมบังตา และตอนนี้หล่อนหมดกรรมกับมันแล้ว” เพื่อนหนุ่ม ใจหญิงรีบเตือน เพราะเกรงว่าสับนางจะใช้วิธีรุนแรงตามข่าวหน้า หนังสือพิมพ์ที่มีไม่เว้นแต่ละวัน

“ฉันไม่บ้าไปซำมันหรอก แต่ฉันกำลังคิดอยู่ว่าจะแก้แค้นมันยังไง ถึงจะหายเจ็บหายอาย ฮือๆ” หญิงสาวเทไวน์ลงในแก้วแล้วกระดก

รวดเดียว

“โมเม...หล่อนประสาทไปแล้วนะ คนอย่างหล่อนหาผู้ชายได้วันเป็นร้อย จะเสียเวลามัวไปแก้แค้นมันทำไม บ้าหรือเปล่ายะหล่อนเป็นฉันจะแต่งตัวให้เริด ออกไปล่าผู้ชายให้หายเซ็ง ดีกว่ามานั่งคร่ำครวญตีกอกหัก กินเหล้ามาเป็นบำเป็นหลังแบบนี้” อัครพลเอ่ยรัว ออกท่าออกทางสะบัดสะบิ้ง

“ปืม...ถ้าฉันไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง ฉันต้องเป็นบ้าแน่ แกลองคิดดูสิ ฉันจะออกไปสู้หน้าใครได้ เพื่อนๆ อย่างคุณหญิงด้อมก็เคยเตือนฉัน แต่ฉันกลับไปโกรธเขา ป่านนี้ใครๆ ก็คงสมน้ำหน้าฉัน ฮือๆ”

สปีนงาเอ่ยจบก็ยกไวโนในแก้วขึ้นกระดก จนเธอต้องคว่ำขวดไวโนบนโต๊ะส่งให้แม่นมของเพื่อน แล้วพยักพยิดให้เอาไปเก็บ และหันมาเอ่ย

“แต่ที่แกจะต้องทำก็คือทำใจนะยะ คิดเสียว่าสี่เท้ายังรู้พลาดนักปราชญ์ยังรู้พลั้ง คิดแค้นไปก็รังแต่จะทำให้สุขภาพจิตเราแย่นะ ฉันว่าแกบินไปอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ แล้วก็หาผัวฝรั่งซะเลยจะดีกว่า เป็นฉันนะบินปร้อไปแล้วละยะ จะมาดวดเหล้าทำลายตัวเองทำไม ดูสภาพหล่อนสิยะ ว่าตอนนั้นมันทุเรศขนาดไหน”

“ฉันคิดจะไปอยู่เหมือนกัน แต่ฉันต้องจัดการไอ้อดีตเทพให้ได้ก่อน” เพื่อนสาวยังยืนยันความตั้งใจด้วยเสียงที่เริ่มอ้อแอ้

“เฮ้อ...แกนี่มันดื้อจริงๆ เลย”

“ปืม...ทำไมไม่มีใครรักฉันจริงเลยละ ฉันไม่สวยตรงไหนหรือ หรือว่าฉันมันเลว ถึงถูกผู้ชายหลอกอย่างนี้นะ ไม่มีใครจริงใจกับฉันเลย มีแต่คนเข้ามาหาหวังผลประโยชน์จากฉันทั้งนั้น ต่อไปนี้ฉันจะไม่รักใครอีกแล้ว ฮือๆ” สปีนงาเอ่ยแล้วโถมเข้ากอดอัครพล รำไห้จนกายสะเทือน

“โมเมแกฟังฉันนะ แกยังไม่ได้พบคนที่ใช่ต่างหากละ แกอาจจะพบแต่พวกสัณฆเวสีที่มาขอส่วนบุญ ผู้ชายดีๆ ก็มีออกเกลื่อนเมือง เพียงแต่แกยังไม่เจอ แกเชื่อเรื่องบุพเพสันนิวาสมั้ยละ พอถึงเวลาไม่ว่า

จะอยู่มุมไหนของโลก ก็ดันดันมาพบกันจนได้” อัครพลปลอบใจไปแกนๆ

“ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องบ้าๆ อะไรแบบนี้หรอก ความรักมันมีแต่ความช่วย ความช่วยเหลือ ได้พบแต่ไอ้คนเลวๆ บุญพาลนั้นवासبابอะไรของแก มันไม่มีจริงหรอก มันเป็นเพียงนิยามให้คนเพื่อฝันรอคอย รักที่ดันดันมาพบกันหรอก ไอ้คนอยู่ใกล้กันแค่นี้ เห็นหน้ากันอยู่ทุกวัน มันยังหลอกยังหลอนได้เลย” เพื่อนสาวลั่นอ่อนเอ่ยอย่างดันทุรัง ตาปรี๊ดยิ้มด้วยฤทธิ์ไวน์ที่กระดกติดต่อกันหลายแก้ว

“โมเม...จันต่อไปนี้จะคบใคร ก็ดูว่ามันมีทางเหรอดเปล่า แล้วก็ดูตั้งแต่ญาติโกโหติกาเขาเสียก่อน ว่าเบื้องหน้าเบื้องหลังมันเป็นยังไง ไม่ใช่ใครตามใจเออออห่อหมกยกยอปอขึ้นแกก็คิดว่าใช่ และอีกอย่างแกก็ต้องเลิกเอาแต่ใจตัวเอง ลดทริลลิ่งบ้าง ผู้ชายนะชอบผู้หญิงหวานๆ เข้าอกเข้าใจเขาบ้าง ไม่ใช่ให้เขามาตามใจเราข้างเดียว”

อัครพลเตือนอย่างารู้สึกดีว่าเพื่อนสาวมีนิสัยเอาแต่ใจตัวเองเป็นที่สุด

“อ้าว...แล้วฉันไม่ยอมเหรอดาย อยากได้อะไร เอ่ยปากบอก ฉันก็ไม่เคยขัดสักรั้ รูดปรืด รูดปรืด เอ็ก” สบับงาเสียงอ้อแอ้ลั่นไ้ลั่น

คำที่เพื่อนสาวเถียงทำให้อัครพลลอบถอนใจออกมาอย่างหนักหน่วง สบับงาไม่เคยเข้าใจอะไรเลย ทำให้เธอต้องพยายามอธิบายขึ้นอีก

“แต่หล่อนกำลังใช้เงินฟาดผู้ชายมากกว่า คำว่ายอม...ฉันหมายถึงการไปในทิศทางเดียวกัน อย่าใช้เงินเป็นตัวตั้ง เอาใจของหล่อนซื้อใจเขา ไม่ใช่ทุกอย่างใช้เงินซื้อ จนพวกผู้ชายมันหลง นึกว่าหล่อนรักมันหลงมัน และต้องปรนเปรอเงินทองซื้อมัน หล่อนนะสวยมาก เริดมากขนาดไหน แต่หล่อนเอาแต่ใจตัวเอง จนผู้ชายมันกลัวว่าชาตินี้ถ้ามันแต่งงานกับหล่อน มันต้องเป็นทาสรับใช้ไปจนตายนะ” อัครพลจำต้องเอ่ยบอกตรงๆ

“ซื้อจ่ายด้วยจ่ายงานเหรอด ฉันทำไม่เป็น ฉันรู้แต่ว่าถ้าใคร

รักฉันทก็ต้องตามจ่ายฉันท คิดเหมือนฉันท เพราะฉันทก็ให้ทุกอย่าง
ที่เขายอยากได้ นอกจากตัวเท่านั้น และฉันทก็เห็นว่าพวกเขาก็มีความสุข
มีหน้ามีตาที่ได้ควงฉันท ได้เป็นข่าวสังคมกับคนอย่างฉันท เอ๊ก็...”
สปันงาสะอีก ก่อนจะเอ่ยเสียงอ้อแอ้อออกมาอีก

“ฉันทบอกแตรงๆ นะปืม ถ้าคราวนี้ฉันทไม่ได้แก้แค้นไอ้อดีต
ให้มันคลานมากราบกางนอนจ้อฉันทล่ะก็ ฉันทตายเสียดีกว่า” เสียง
ลากยาวเป็นห้วงๆ บอกความแค้นในอก

“แกยังอยากรดีกับมันอีกหรอ”

“ไม่มีวันที่คนอย่างโมเมจะคิดไปเป็นเมียน้อยเสียหลวง มีสามี
ร่วมกับคราย...ฉันทต้องการแค่ให้มันเสียตายฉันท จนแทบขาดจ่าย
เท่านั้น”

สปันงาลากเสียงด้วยสีหน้าเคียดแค้น แววดาแดงกำด้วยฤทธิ์
แอลกอฮอล์เต็มระริกด้วยความอาฆาต นมอาร์เดินเข้ามามองและ
ส่ายหน้าหน่อยๆ รับร่างที่เมาพับอยู่กับอ้อมแขนของอัครพลให้ทอด
นอนลง

ประโยคนั้นของสปันงาทำให้ความคิดของอัครพลบรรเจิด
เล่นปราดเข้ามาในสมองของคนทำงานด้านสร้างสรรค์ทันที เธอดีดนิ้ว
ออกมาพร้อมทั้งเอ่ยอย่างตื่นเต้นดีใจ

“ว้าว...คิดออกแล้ว...ปืมคิดว่ามีทางช่วยพี่เพชรแล้วละ”

พี่ชายที่ทอดกายลงเอนหลัง เอ่ยทั้งที่ยังหลับตา “อ้อ...ที่แกเน้ง
เขียนเป็นสากอยู่นานสองนานนี่ กำลังคิดหาทางช่วยไอ้เพชรมันหรอ
แกก็มีน้ำใจประเสริฐดีเนาะ ฮี” พี่ชายยังคงกระแนะกระแหน

“พี่บอย...ถามจริงๆ จะให้ช่วยหรือเปล่าเนี่ย ปืมพอเห็นหนทางช่วย
พี่เพชรแล้วนะคะ ไม่สนหรอ” น้องชายคนสวยตัวดีเสียงถาม

“ช่วยแบบไหน” จีระศักดิ์ถามห้วนๆ แล้วลุกขึ้นนั่งหยิบเอกสาร

ในแฟ้มออกมาอ่าน อย่างไม่ได้สนใจอะไรนัก

“ก็เป็นโฮสต์ประจำตัวของเซเลบคนหนึ่งไงละ คนนี้รวยจริงไรจริงเลยละ”

“เซเลบสาวหรือเซเลบแกล่วะ หึๆ” จีระศักดิ์ถามพร้อมทั้งเหยียดยิ้มเยาะ หัวเราะออกมาเบาๆ

“ก็ยายคุณโมเม เพื่อนของปิมไงละคะพี่บอย”

“ยายโมเม ยายเพื่อนจอมหยิ่งของแก ที่เขาว่าพ่อแม่มีกิจการร้านอาหารไทยทั่วโลกนะเหรื่อ” จีระศักดิ์เลิกคิ้วถาม

“นั่นแหละค่ะ ลูกคนเดียวทั้งสวยทั้งรวยเริด เพียงแต่เอาแต่ใจตัวเองไปหน่อย ประเภทพ่อแม่รังแกฉันนะค่ะ ให้แต่เงิน แต่ไม่ให้เวลากับลูก หาความอบอุ่นไม่ได้ ยายโมเมโตมากับนางพยาบาลที่จ้างมาเลี้ยง จนกลายเป็นแม่นม และก็ตามใจซะจนเจ้าหล่อนเหมือนนางฟ้าจุติมาจากสวรรค์ มีปาวไพร่ทำให้ทุกอย่าง แม้แต่รองเท้ายังไม่เคยสวมเองเลยมั้ง”

เสียงน้องชายเล่าเรื่องเพื่อนสาวให้ฟังจบดๆ จีระศักดิ์ต้องเลิกคิ้วมอง ก่อนจะเอ่ย

“ถ้าเป็นอีหรวบนี้ก็ต้องเอาแต่ใจตัวเองนะแหละ ฉันเคยเห็นสองสามครั้ง ชอบมาดูแพชั่นโชว์ มองปราดเดียวก็รู้ว่าเจ้าหล่อนหยิ่งไม่เบา ท่าทางระเหิดระหงของเจ้าหล่อน ฉันยังเคยคิดจะทาบตามให้เป็นนางแบบกิตติมศักดิ์อยู่เลยนะเออ...แล้วสาวสวยขนาดนั้น จะมาจ้างโฮสต์ไปทำไมละ ฉันเห็นเจ้าหล่อนก็ควงอยู่กับหนุ่มๆ นี่” พี่ชายเอ่ยด้วยสีหน้ากังขา

“มันมีเรื่องลึเคะ ปิมจะเล่าให้ฟัง”

น้องสาวลอยหน้าบอกอย่างมีจริตตามปรกติวิสัย แล้วเล่าเรื่องของสับนางให้พี่ชายฟังตั้งแต่ต้นจนจบ และยังคงบอกว่าเป็นสาเหตุที่ต้องนอนค้างอยู่กับเพื่อนสาว เพราะวันแรกที่ข่าวกอสซิปกระจายออกมา

ตามสื่อจนกระฉ่อนไปทั้งวงการ จากการที่ภรรยาของอดิเทพออกมาให้ชื่อนั้น สปันงากิโระ. ไปด่าอดิเทพ ทั้งดื่มเหล้าและอาละวาดจนหมอต้องโทร. เรียกเธอไปช่วยปลอบใจ ด้วยเกรงว่าสปันงาจะฆ่าตัวตาย และก็ขอร้องให้อัครพลอยู่เป็นเพื่อนจนกว่าอาการคั่งแค้นจะดีขึ้น

“แล้วยายคุณโมเมเขาดีขึ้นหรือยังล่ะ” จีระศักดิ์ถามด้วยสีหน้าสนใจสนอกสนใจขึ้น

“ก็หายอาละวาดแล้วละค่ะ แต่ยังคงคั่งแค้นอยู่ อย่างที่เรียกว่าแค่นี้ต้องชำระ และตอนนี้ยายโมติดปิมเป็นตั้งمه จนต้องไปนอนเป็นเพื่อนให้เจ้าหล่อนระบายความในใจ ถ้ามีพี่เพชรไปช่วย ปิมจะได้หายห่วงไปไหนได้บ้างนะ”

“อืม...แล้วไงอีก”

“ปิมก็จะวางแผนให้ยายโมเมจ้างพี่เพชรไปเป็นคู่ควงแย้้ออดิเทพให้มันเสียตายแทบชักดิ้นสิ้นใจ แล้วพี่ก็ไปกล่อมพี่เพชรให้ตกลงรับงานนี้เป็นรายได้เสริมอีกทางหนึ่ง เวลามีถ่ายแบบก็ไปถ่ายแบบ และถ้าทั้งสองฝ่ายตกลง ก็นัดให้เขามาเจอกัน เยี่ยมมั๊ยล่ะ...”

จีระศักดิ์นั่งนิ่งเงียบคิด เพียงเริ่มต้นทำงาน มีรูปภาพส่งไปยังที่ต่างๆ เพลงเพชรก็เริ่มมีแววรุ่งบ้างแล้ว เพราะเริ่มมีคนในวงการสนใจและติดต่อมาที่เขา จนชายหนุ่มจะกลายเป็นผู้จัดการส่วนตัวไปแล้วด้วย แถมยังมีเกย์เฒ่ามาสนใจอยากเคี้ยวหญ้าอ่อน เข้ามาเลียบเคี้ยวตาม เพลงเพชรทำท่าจะไปได้สวยกับวงการนี้ แต่ถ้ารับงานเป็นคู่ควงของสาวเซเลบอีกงานหนึ่งก็น่าจะดี เพราะงานถ่ายแบบก็ไม่ได้มีทุกวัน และยังที่เขาเรียกไปทดสอบหน้ากล้องอีกล่ะ

“สมมุติว่านายเพชรโอเค แล้วยายคุณโมเมจะปล่อยให้มันมาถ่ายแบบนั้นเหวอ ทางคุณแะก็จะขอให้ไปทดสอบหน้ากล้องอยู่นะ แต่ยังไม่ได้กำหนดวัน เพราะเขายังติดถ่ายละครอยู่ที่ต่างจังหวัดนะ”

“โอ้โฮ...พี่เพชรจะได้เล่นละครเหวอคะ”

“ยังหрок เขาเห็นรูปที่ทางมอเดลลิงส่งไป เขาก็สนใจติดต่อมา คงประมาณขอตัวสัมภาษณ์ ขึ้นตอนการแสดงไม่ใช่ง่ายๆ วันสองวันนะวู้ย ต้องมีบทที่ถูกกับคาแรกเตอร์ กว่าที่จะเขียนบท วางตัวนักแสดงกว่าจะเคลียร์คิว อย่างน้อยถ้าเขาโอเค ก็ต้องไปเขียนแอกติงก์ก่อน ซ่อนนี้ เขาคัดคุณภาพนักแสดงพอสมควร”

“เฮ้อ...ซักร้ามากมายหลายขั้นตอนอย่างนี้ พอดีถูกยึดบ้าน”
อัศวพลบ่น

“ฉันจะไปกล่อมเจ้าเพชรมันก็แล้วกัน แต่เวลาที่เจ้าเพชรทำงาน ยายโมเมจะมีปัญหาหรือเปล่าละ” ผู้เป็นพี่ถามอย่างวิตกเมื่อรู้ว่าสับบงาเป็นคนเอาแต่ใจ

“แหม...ก็ต้องคุยกันสิคะพี่บอย ดูสิว่าต่างคนต่างมีเงื่อนไขอะไรกันบ้าง แต่ป๊ามจะไปกล่อมยายโมเมก่อนนะคะ ขอรูปร่างไปโชว์ด้วยค่ะ อีๆ”

อัศวพลเอ่ยพร้อมจួយรูปทั้งหมดของเพลิงเพชรมาถือไว้ ลูกสะบัดก้นเดินยักย้ายสะโพกออกไป

2

เจ้านายสาว

นมเชื้อมมองชายหนุ่มที่นั่งกินอาหารเข้าคนเดียวเงียบ ๆ และแสวงเดินเข้าไปมองหน้าทั้งซ้ายทั้งขวาใกล้ๆ แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทำให้เพลิงเพชรเล็กคิ้วขึ้นยิ้มเยื่อนตาม

“นม...มองอะไรเพชรหรือ”

“ก็มองคนหล่อของนมไงคะ แฮ่อ...หล่อขึ้นทุกวันๆ อย่างนี้ คุณสาเห็นต้องหวงคุณเพชรของนมแน่ๆ เลยค่ะ”

นมเชื้อมเอ่ยถึงเมริสา คนรักที่ทำปริญญานิโทษอยู่ที่อังกฤษของชายหนุ่มขึ้นมา ทำให้เพลิงเพชรส่ายตาคงม่นลงทันที

“เพชรกับสาคงไม่ใช่เนื้อคู่กันหรอกนะนม เพราะถึงเขาจะกลับมาเพชรก็ไม่มีปริญญาดูแลเขา ลำพังตัวเองยังเอาไม่รอดเลย และคุณพ่อของสาเขาก็ตั้งความหวังไว้สูงมาก ซึ่งตอนนี้เพชรไม่มีอะไรให้ครอบครัวของสาเขาหวังอีกแล้ว” เขาเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มๆ แต่นมเชื้อมรู้ว่าชายหนุ่มเศร้าสร้อย จึงเอ่ยปลอบ

“โอ...อีกหน่อยอะไรๆ ก็ดีขึ้นค่ะ เขาว่าชั่วเจ็ดที่ดีเจ็ดหน เชื่อนมนะคะคุณเพชร”

“แต่ถ้าชั่วเจ็ดที่ดีร้อยหนจะดีกว่านะนม นีๆ” เขาเอ่ยด้วยเสียงกั๊วหัวเราะ แต่หญิงสูงวัยก็รู้ว่าชายหนุ่มขมขื่นนัก

“อ้อ...คุณเพชรละก็ ชอบออกนอกเรื่อง เอ่อ...แต่หล่อนานี้แล้วถ้าได้เป็นพระเอกหนังด้วยละก็ อีกหน่อยหวั่นได้บ้านจะไม่แห้งนะสิคะ”

“โดนม...ขอให้มันได้บ้านเหลือให้เพชรเถอะ” เขาเอ่ยประศดชะตาชีวิต ทำให้ผมเชื่อมริบเปลี่ยนเรื่อง

“ว่าแต่ว่าวันนี้คุณเพชรจะไปไหนคะ แต่งตัวซะหล่อเชียว”

“ไปทำงานพิเศษทำครบนม”

เพลิงเพชรขับรถไปตามเส้นทางที่อัศวพลน้องของจิระศักดิ์ บอกไว้ และมารอรับเขาที่หน้าประตูบ้านหลังสวยในเนื้อที่ประมาณหนึ่งไร่ ซึ่งรายรอบด้วยรั้วกำแพงที่เจาะเป็นช่องลูกกรงอัลลอยลวดลายสวยทาสีขาวขลิบทอง เว้นระยะเป็นช่องกั้นอาณาเขต ซึ่งมองจากภายนอกเข้าไป เห็นความร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่่น้อยปลูกประดับประดาภายใน

อัศวพลโบกมือทักทายและขึ้นรถนั่งคู่เพลิงเพชรเข้ามาในบริเวณบ้าน และงานพิเศษของเขาก็พิเศษจริงๆ เมื่อเดินเข้าไปภายในห้องรับแขกที่นายจ้างคนสวยนั่งรออยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวบนเก้าอี้โน้มปรายตามองเขาตั้งแต่ศีรษะจดเท้า จากเท้าขึ้นไปถึงศีรษะ ทำให้เพลิงเพชรหน้าร้อนวาบ แต่ด้วยมารยาทเขาจึงค้อมศีรษะให้เธอนิดหนึ่ง

“สวัสดีครับ” เขาทักทายขึ้นเบาๆ

“เชิญนั่งก่อนสิ”

เสียงเอ่ยเชื้อเชิญหวานๆ ทำให้อัศวพลมีสีหน้าไม่นัก เธอมองหน้าเพื่อนพี่ชายนิดหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อน

“พี่เพชรนั่งก่อนค่ะ”

เขานั่งลงบนเก้าอี้นุ่มหนานุ่ม มองบ้านที่ตกแต่งด้วยสไตล์วินเทจอย่างรู้สึกผ่อนคลายนิดหนึ่ง ทุกอย่างอ่อนหวานงดงามด้วยเฟอร์นิเจอร์

ย้อนยุคที่คลาสสิกและเป็นโทนสีขาวยุคขึ้น มีแจกันดอกไม้แห้งสีสดใส
ประดับไว้กระจุ้มกระจิมตามมุมต่างๆ ชายหนุ่มมองผ่านม่านบางๆ
ไปยังหน้าต่างกระจกกรอบไม้สีขาวบานสูงจากพื้นจดเพดาน ที่สามารถ
เปิดออกเป็นช่องๆ รับลมได้ แล้วทอดสายตาออกไปในสวนสวย ซึ่ง
ประดับด้วยตุ๊กตาทินทอยและตุ๊กตาดินเผาตัวเล็กตัวน้อยวางเรียงราย
อยู่ตามพุ่มไม้เล็กๆ มีดอกกระดุมทองบานรับแสงแดดประปราย เลื้อย
ไปตามพื้นหญ้าและอ่างดินเคลือบที่มีน้ำผุด มองแล้วสดชื่น

เขาจะสายตากลับเข้ามาภายในบ้าน ชายหนุ่มรู้สึกชื่นชอบสไตล์
การแต่งบ้านหลังนี้ บนผนังห้องสีขาวนวลด้านหนึ่งติดจานเซรามิก
โบราณใบโต ลวดลายบนจานเป็นรูปบ้านสไตล์ยุโรปสีสันคลาสสิก ซึ่ง
ติดลดหลั่นเว้นระยะอย่างงดงาม โต๊ะรูปทรงโบราณสีขาวมีขาตั้งโค้ง
อ่อนหวานตรงมุมห้อง ซึ่งจัดวางแจกันดอกไม้แห้งเพิ่มสีสันตัดความ
ขาวนวลของผนังห้อง รองรับด้วยดอกลีลาถูกไม้ลวดลายสวยสีชมพู
หวาน เด็กรับใช้ค่อมกาย นำแก้วน้ำส้มเย็นๆ มาวางให้ทุกคน จากนั้น
เสียงหัวเราะ ของเจ้าบ้านทำลายภวังค์หวานของชายหนุ่มก็ดังขึ้น

“นี่คุณ...ต้องการค่าตัวเดือนละเท่าไรสำหรับการดูแลเทกแคร์
ฉัน อิม...คะ”

คำถามที่คิดว่าจะเอ่ยออกมาได้ ก็อ้าอึ้งอยู่หนึ่ง วินาที เสียงที่เอ่ย
ถามทำให้เพลิงเพชรสายตาจากผนังห้องมามองเจ้าของเสียง ที่มี
ใบหน้าคมหวาน และสายตาทะเยอเยนเหมือนเคยโกรธแค้นกันมาก่อน
ชายหนุ่มอิงกับคำถามที่เริ่มต้นอย่างไม่รีรอของว่าที่เจ้านายคนสวย ที่ใช้
สายตาๆ จับจ้องใบหน้าเขาเนิ่นๆ ทำให้เขาไม่กล้าแม้แต่จะลดสายตา
ต่ำลงมาที่หน้าขาซึ่งพันออกมาจากกางเกงขาสั้นजूवदเนื้อเนียน
น่าทึ่งน่าเหลือเกิน

“เออ...คือผมไม่ทราบว่าคุณจะให้ทำอะไรบ้าง เพราะผมก็ยัง
ไม่เคย อิม...ทำงานเทกแคร์ใครเลยนะครับ คุณคงต้องบอกรายละเอียด

ผมสักหน่อย” เขาแทบจะเรียงประโยคไม่ถูก

“เอาอย่างนี้ค่ะพี่เพชร บีมแนะนำอย่างเป็นทางการก่อนดีกว่า นะคะ นี่สปีนงาหรือว่าโมเมะคะ และโมเมะนี่พี่เพ็ญเพชร หรือจะเรียกว่า พี่เพชรแบบฉันก็ได้ค่ะ”

อัศวพลขัดจังหวะขึ้น เมื่อเห็นว่ายังไม่ได้แนะนำชื่อเสียงเรียงนาม แต่ละฝ่ายอย่างเป็นทางการ ซึ่งอาจต้องใช้เรียกกันในการสนทนา

“สวัสดีครับคุณสปีนงา คือผมอยากให้คุณบอกรายละเอียด หน้าทีของผม วันเวลาทำงาน อธิบายมาเลยครับ เรื่องค่าจ้าง ผมแล้วแต่ คุณจะเห็นสมควรก็แล้วกัน เพราะผมก็ตั้งค่าแรงไม่ถูก” เขาตัดสินใจ เอ่ยออกมา เพื่อให้ความอึดอัดในอกได้ผ่อนคลายลง

“สวัสดีค่ะคุณเพชร งานของคุณคือไปกับฉันทุกหนทุกแห่งที่ ฉันจะไป และทุกเวลาที่ฉันต้องการ คุณต้องพร้อมเสมอ และถ้าเป็น กลางคืนหลังหนึ่งทุ่มไปแล้ว เมื่อฉันโทร. เรียก คุณก็ต้องมาและคิดเป็น ใจทีไป ฉันให้คุณเดือนละสามแสน พอใจกับค่าจ้างมั๊ยคะ ถ้าคิดว่า มันน้อยไปก็บอกได้ค่ะ ฉันยินดีจ่าย” สปีนงาเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเรียบๆ ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา

“ผมพอใจกับค่าจ้างครับ แต่ผมยังมีงานถ่ายแบบที่เซ็นสัญญาไว้ สองที่ ถ้าถึงวันนัดผมคงต้องขออนุญาต” เขาบอกเงื่อนไข

“เอ๊ะ! ฉันตกลงจ้างคุณแล้วนะ คุณก็ต้องทำงานให้ฉันสิ เข้า คุณควรขั้บรถมาที่นี่ ฉันมีห้องทำงานให้คุณพักนอน เห็นบีมบอกว่าคุณ ทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ฉันอนุญาตให้คุณเอางานมาทำได้ คุณจะ ไม่เสียประโยชน์ตรงนั้น ส่วนงานถ่ายแบบ ช่วยกรุณาไปบอกเลิกสัญญา ด้วยค่ะ” เอ่ยเสียงเรียบห้วน และยังใช้สายตาดูปรายมองมา

“ผมเกรงว่าจะไม่ได้ ถ้าผมไปเลิกสัญญาจะทันทันแบบนี้ ผมอาจจะถูกฟ้องได้ล่ะครับ เพราะทำสัญญากับบริษัทเอเจนซีไว้ ทางเขาจะ เสียหายล่ะครับ” ชายหนุ่มอธิบายอย่างสุภาพ

เสียงพณมหายใจพริตหนึ่งจากใบหน้าสวย ที่เริ่มบ่งบอกอารมณ์ ไม่พอใจ ทำให้ฉกรพลต้องเข้าไปใกล้เสีย

“สองวันไม่เป็นไรหรอกนะโมเม และงานพีเพชกรก็ยังอีกหลายวัน ถึงตอนนั้นฉันมาอยู่เป็นเพื่อนก็แล้วกันนะ เพราะถ้าพีเพชกรทำอย่างนั้น จะกระทบการเข้าวงการในอนาคตนะ”

“ก็ได้” ตอบเสียงกระแทกกระทั้นอย่างเสียไม่ได้

“ขอบคุณครับ”

เสียงตอบตกลงอย่างไม่เต็มใจ ทำให้เพลิงเพชรรีบขอบคุณ พร้อม ทั้งก้มศีรษะให้เล็กน้อย แต่สายตาซุ่มๆ ก็ยังเหลือบแลมาค้อนเขา ทำให้ เพลิงเพชรนึกขุ่นและอดคิดในใจไม่ได้ว่า

‘จริงอย่างที่ปืมบอกเรา ที่บอกว่าคุณโมเมคนนี้อาแต่ใจตัวเอง เป็นที่สุด และเท่าที่ทำการบ้านมาก่อน ทำให้รู้ว่าเธอออกหักมาถึงสาม ครั้ง และครั้งสุดท้ายนี้เธอเจ็บปวดที่สุด ก็น่าอยู่หรือ ผู้ชายหน้าไหน จะทนคนอารมณ์แบบนี้ได้’

“นี่คุณ...ที่ฉันจ้ำจี้คุณ ก็เพราะปืมบอกฉันว่าคุณมีความประพฤติดี เป็นสุภาพบุรุษ ปืมเขาเทิดทูนบูชาคุณ ฉันก็เลยไว้วางใจคุณ การทำงาน ที่ต้องใกล้ชิดกับฉัน มีเงื่อนไขที่คุณต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด คืออย่า ล่วงเกินแต่ต้องตัวฉันโดยที่ฉันไม่ได้สั่ง”

เงื่อนไขของเธอทำให้เขาเหลือบแลไปที่น้องเพื่อนทันที เพราะ ไม่เข้าใจในเงื่อนไขของเจ้านายสาวแม้แต่น้อย ทำให้อีกฝ่ายยิ้มแหยๆ และอธิบายแทนเพื่อน

“คืออย่างนั้นะคะ ที่โมเมพูดหมายถึงว่าพีเพชกรจะต้องแสดงละคร ในบางครั้งบางเวลาที่โมเมเขาอยากให้คนอื่นเห็นว่าพีเพชกรเป็นคู่ควงคน ใหม่ อาจจะมีสวิตกันนิดหน่อยให้คนอื่นเห็นบ้างนะคะ และถ้าเขาไม่ได้ สั่งก็ไม่ต้องสวิต ไซ้มัยจะโม” ฉกรพลอธิบาย และหันมาถามเพื่อน เพื่อ เปิดช่องให้เพื่อนสาวอธิบายเพิ่มเติมอย่างไม่ต้องขัดเขิน

“ใช่...ถ้าฉันสั่งคุณให้ทำ ก็ทำตามที่คุณสั่งก็เท่านั้น” หญิงสาวเอ่ยเพียงสั้นๆ

“เอ่อ...สวัสดีตอนเช้าใครบ้างครับ” เขาถามขึ้นอย่างงงๆ

“นี่คุณ...มันแล้วแต่จังหวะและเวลาที่คุณต้องการ ไม่ต้องถามว่าตอนเช้าใครหรือที่ไหน เพราะฉันก็ยังบอกไม่ได้ คุณมีหน้าที่ทำตามที่คุณสั่งเท่านั้น เพราะนี่คืองานของคุณ” เธอหันมาบอกรัว

“พี่เพชรคะ ก็ประมาณให้คนเข้าใจว่าพี่เป็นแฟนใหม่ของโมเมนะคะ” อัครพลเพิ่มเติมให้เข้าใจแจ่มแจ้ง

‘เอาละสิ...ยายปืมบอกเพียงว่ามาเป็นเพื่อนดูแล ขับรถให้เทกแคร์เวลาไปช้อปปิ้ง ทานอาหารเป็นเพื่อน ไปเที่ยวขับฟังเพลงเดินรำหรือให้คำปรึกษาในยามที่เธอต้องการ หรือพาไปเที่ยวต่างจังหวัดทำหน้าที่เหมือนเลขาฯ ส่วนตัว เรียกว่าตั้งแต่คนขับรถจนถึงของตามเจ้านายจะเรียกใช้ หรือจะเรียกว่าโฮสตีก็ได้ละมั้ง แต่นี่มีเพิ่มจากสวิตตามแต่ที่ต้องการ คงเอาเรามาเป็นคู่ควงแย่งแฟนเก่าเวลาออกสังคมสินะ’

“คิดนานนี้หมายถึงอะไร ฉันให้คุณเดือนละห้าแสน ไม่มีไอทีก็แล้วกัน ถ้าไม่พอใจทำก็ไม่เป็นไรนะคะ ฉันจะได้มองหาคนอื่น ฉันไม่อยากเสียเวลา เพราะฉันจะอยู่แก็งค์ใครบางคนไม่นานนัก เอาเป็นว่าฉันจ้างคุณสามเดือนก่อนที่ฉันจะเดินทางไปต่างประเทศก็แล้วกัน หวังว่าคุณคงเข้าใจจุดประสงค์ของฉันแล้วนะคะ” เธอเอ่ยออกมาตรงๆ

“เอิ่ม...ก็บอกตรงๆ เลยก็ได้ล่ะครับ ว่าจ้างผมมาแก็งค์ควงแย่งใครบางคนของคุณ ผมจะได้ทำตัวถูก รู้หน้าที่” เพลิงเพชรพูดออกมาอย่างไม่อ้อมค้อม สายตาคมสวยจึงปราดมาจับบนใบหน้าคมหล่อที่มีสีหน้าเรียบนิ่ง

“ถ้าเข้าใจก็ดีแล้ว พรุ่งนี้มาเริ่มงานได้เลย เตรียมเสื้อผ้าสำหรับออกไปดินเนอร์ไว้ด้วย เพราะฉันนี่ก็อยากไปฉันก็จะไป หรือว่าเกิด

มีเพื่อนโทร. มาชวนไปงาน คุณจะได้มีเสื้อผ้าที่เตรียมพร้อมเสมอ ในทุกโอกาส และขอให้คุณแต่งตัวที่ดีที่สุด แบรินด์เนมทุกอย่างทุกชิ้น”

เสียงจืดๆ บอกความประสงค์ และยังกวาดมองการแต่งกายของเขา ทำให้เพลิงเพชรหน้าเข้มขึ้น และเปลอชมวดคิ้วมุ่น

“ฉันจะเซ็นเช็คให้คุณไปทำบัตรเครดิตสำหรับทำงานกับฉัน มันเป็นการแสดงค่ะ คุณคงเข้าใจแล้วนะ เพราะเวลาไปไหนมาไหนก็ใช้บัตรนี้ คุณจะได้อยู่เหมือนเป็นคนเปย์ทุกอย่างให้ฉัน และเอาเงินตรงนี้ไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ทั้งหมด และค่าแรงของคุณก็อยู่ในนี้ด้วย” เธอเอ่ยจบก็ลุกขึ้นเดินหายไป

อัศวพลมองหน้ากระอักกระอ่วนของเพลิงเพชร แล้วเอ่ยกระซำขึ้น “พี่เพชร...คิดว่ามันเป็นงานก็แล้วกันนะค่ะ ใช้ความอดทนสักนิดหนึ่งค่ะ และไม่นานพี่เพชรก็จะชินไปเอง อีๆ”

“พี่หนักใจเสียมากกว่านะปืม พี่ไม่เคยถูกบังคับหรืออยู่ในคำสั่งใครโดยเฉพาะผู้หญิงเอาแต่ใจแบบนี้” เพลิงเพชรบ่นเสียงอ่อยๆ

“คิดเสียว่าทำเพื่อเงิน และก็คิดถึงบ้านที่พี่เพชรรักให้มากๆ สิค่ะ เพราะงานที่ได้เงินเดือนสูงๆ อย่างนี้หาไม่ได้ง่ายๆ ดีกว่าไปเป็นโฮสต์ซึ่งพี่อาจจะโดนผู้หญิงลวนลามเสียความบริสุทธิ์ได้นะค่ะ อีๆ”

อัศวพลย่ำขึ้นอีก ทำให้เพลิงเพชรหน้าเข้ม และเม็นหนีสายต่ายั่วเย้าของน้องเพื่อน

“พี่ขอปิ่นะปืมที่หวังดีช่วยพี่”

“พี่เพชรเพียงแค่ว่าใช้ความอดทนกับความเอาแต่ใจของเจ้านายซะหน่อย แต่ปืมจะบอกให้ค่ะ ยายโมเมเนะไม่ได้ร้ายกาจอะไรนักหรอกค่ะ น่าสงสารเสียด้วยซ้ำ” อัศวพลยื่นหน้ามาจนใกล้ ลดเสียงจนเป็นกระซิบ

“น่าสงสารเธอ หึๆ” เขาทวนคำน้องเพื่อนออกมา ด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ อย่างเยาะหยัน

“แล้วพี่เพชรก็จะรู้เองค่ะ”

เพลิงเพชรกลับไปแล้ว แต่อัครพลและสับบงายังนั่งคุยกัน
อยู่ที่เดิม เธอมองหน้าเพื่อนสาวที่กำลังเหม่อๆ ใบหน้าด้านข้างของ
สับบงาสวยมาก หญิงสาวรวบผมเกลียวๆ ไว้ด้วยกิ๊บตัวใหญ่อย่าง
ไม่ตั้งใจ จึงมีปอยผมบางๆ ตกระแถ่มเนียน หน้าผากโค้งนูน รับจุกโด่ง
แหลม ดวงตาโตสวยที่เห็นขนตาเป็นแพหนา ริมฝีปากอ้มเซิดขึ้นน้อยๆ
ร่างของเพื่อนสาวที่อยู่ในกางเกงยีนขาสั้นเผยให้เห็นเรียวยาวและอวดผิว
เนียนสวย และยังเสื้อสไตล์หูกชายมัดไว้เป็นปมเหนือเอว เห็นหน้าท้อง
แบนราบวับๆ แวมๆ และยังรูปร่างสูงโปร่งของสับบงา ที่เธอมองอย่าง
นึกอิจฉาในความงามทั้งหน้าตา รูปร่างที่หาที่ติไม่ได้แม้แต่หน่อย

“คนอะไรหน้าเนียนอย่างกับรูปปั้นไร้ชีวิตจิตใจ” สับบงาปนเปรย
ขึ้น และหันมามองเพื่อน

“ยายโมเม...หล่อนไม่เคยเจอผู้ชายสไตล์นี้ละสิยะ แต่ฉันปลื้มยะ
เขาเท่ ขรึม สุภาพ ดูเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ถ้าได้เซยชมสักคืนจะตาย
ก็ไม่เสียตายชีวิตเลยละ เอ้อ...พ่อสุภาพบุรุษสุดที่รักของน้องปิม”

เพื่อนใจสาวเอ่ยด้วยสีหน้าปลาบปลื้ม หลับตาพริ้มใช้มือประสาน
ไว้ที่ได้คางอย่างฝันๆ หล่อนใช้คำพูดอย่างที่ไม่ต้องระวังมารยาท เพราะ
ถึงจะเป็นกะเทย แต่ก็ก็เป็นคนที่รักษาภาพพจน์ต่อหน้าคนอื่น และ
โดยเฉพาะเพลิงเพชร

“ทำไมไม่จับเขาเป็นสามีแกละเลยละ” หญิงสาวค่อนข้างอดอย่าง
หมั่นไส้

“อ๊า...เขาเป็นเพื่อนพี่ชายฉัน ขึ้นฉันไปทำอะไรร่วมร่วม จะได้โดน
พี่บอยเตะนะสิ ฉันรักษาภาพลักษณ์เต็มสำหรับผู้ชายคนนี้ แอบหวัง
เล็กๆ ว่าสักวันเขาอาจจะชายตามองฉันบ้างล่ะยะ ฉันแผนสูงยะ อีๆ”
อัครพลหัวเราะะคิกคัก

“แล้วนายเทพบุตรเพลิงเพชรของหล่อนเขาไม่มีแฟนเป็นโขยง
เหรือ ไม่ใช่ฉันเดินไปกับเขา อาจจะถูกใครกรากเข้ามาตบ แต่บอกไว้
ก่อนเลยนะว่าถ้ามีเหตุการณ์แบบนั้น ฉันนี่แหละจะจัดการนายเพลิงเพชร
ให้เจ็บเสียวละ”

“ฉันรู้มาว่าแฟนเขาเรียนอยู่ที่อังกฤษยะ พี่เพชรเขาไม่มัวมีใคร
ต่อใครหรอก” อัครพลหลุดปากออกไปแล้ว ก็อยากตบปากตัวเองสัก
ฉาด เมื่อคิดได้ว่าไม่ควรพูด

“ผู้ชายหน้าไหนมันก็สันดานเหมือนๆ กันทั้งนั้นแหละ แกอย่า
ไปคิดเลยว่าใครมันจะดีกว่าใคร เพียงแต่ใครจะชอนเงาปีศาจไว้ได้
นานกว่ากันเท่านั้น ฉันเจอมาทุกรูปแบบแล้วละ และต่อไปนี้ผู้ชาย
ที่คิดจะมาข้องเกี่ยวกับฉัน อย่าหวังเลยว่าฉันจะจริงใจด้วย ความรู้สึกดีๆ
ของฉันต่อผู้ชายมันหมดไปแล้ว” หญิงสาวเอ่ยพร้อมทั้งไหวไหล่บ่อยๆ

และก่อนที่จะเพื่อนใจสาวจะเอ่ยโต้แย้ง สปันงาก็ลุกขึ้น เธอผลัก
ประตูเล็กๆ ด้านข้าง แล้วเดินเข้าไปในสวนสวย ชมนกชมไม้เงียบๆ
เศร้าสร้อยกับชีวิตที่อ้างว้างของตัวเอง และเริ่มตระหนักคิด

“เราจะอยู่เมืองไทยอีกสักพักหนึ่งเท่านั้น จะส่งสอนไฉ่เจ้าอดิเทพ
ให้รู้จักเจ็บปวดเสียบ้าง เพราะมันทำให้ความหวังของเราพังพินาศ เรา
ทุ่มเทให้มันทุกอย่าง มันสารพัดจะวาดฝันให้เราเพื่อใจ คิดถึงวัน
แต่งงาน คิดถึงชุดวิวาห์สวยหรู งานเลี้ยงบนเรือสำราญ เราฝันแม้แต่
ช้อนเกดที่จะโยนให้เพื่อนๆ คำจ้างอนที่มันพยายามใช้กับเราแสดงความ
เห็นแก่ตัวที่สุด แค่วางวอนขอโทษมันยังไม่พอหรอก แกต้องกราบกราน
วาวอนฉัน และแกต้องรู้สึกเจ็บ เมื่อคนที่แกหวังวาดฝันหลุดมือไป’

สปันงาทอดน่องเอื่อยๆ เดินไปในนั่งในซุ้มนั่งเล่น ทอดสายตามอง
เหม่อ เสียงของอดิเทพในวันสุดท้ายที่มาหาเธอเพื่อสารภาพผิดแว่ว
เข้ามาในความรู้สึกอีกครั้ง

“ที่รักฟังผมสักนิดนะ...อรณาก็เป็นเพียงผู้หญิงที่ผมพลั้งเผลอเท่านั้น ผมไม่เคยรักเขาเลย หัวใจผมอยู่ที่คุณคนเดียวเท่านั้น เชื่อผมนะโม”

“พลั้งเผลอจนต้องงั้นหรือ หี่ๆ” เธอย้อนถามด้วยเสียงหัวเราะหยັນๆ ทั้งๆ ที่เจ็บเหมือนเข็มนับร้อยนับพันทิ่มแทงหัวใจ

“โมเม...แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้น ผมบอกตรงๆ นะว่าผมเป็นผู้ชาย และทุกครั้งที่ผมอยู่กับคุณผมมีอารมณ์ แต่ในเมื่อคุณไม่ยอม ผมก็ต้องปลดปล่อย และผมก็พลาดถูกเด็กคนนี้จับ เขาไม่ได้กินยาคุม ผมมันโง่เองนะที่รัก”

“โง่หรือเพราะตัดสินใจน้ำมิดกันแน่ละ ยายอุษาสวาทบอกฉันว่า คุณหลงแม่คนนั้นจนทุ่มเทให้สารพัดไม่ใช่หรือ”

“อะไรนะโม ยายอุษาบอกคุณแบบนั้นหรือ เขาเป็นคนแนะนำ ให้ผมรู้จักอรณา ยุให้ผมชอบ ส่งเธอมาเป็นเลขาฯ ผม เปิดโอกาสให้ผมกับอรณาทุกอย่าง แล้วก็คาบข่าวมาให้คุณงั้นหรือ”

ชายหนุ่มโกรธและโพล่งความจริงออกมา พาดพิงไปถึงอุษาสวาทเพื่อนรักของเธอ ยิ่งทำให้สปีนงาเจ็บซ้ำสองที่ถูกเพื่อนรักแทงข้างหลัง แต่เธอก็เซิดหน้าขึ้นอย่างไม่ยี่หระ

“ฉันไม่สนว่าใครจะยุคุณ แต่คนเราถ้ามีรักที่มั่นคง มันไม่สามารถหักหลังคนที่เรารักได้หรอก อย่าไปโทษคนอื่นเลยค่ะเทพ”

“โมอภัยให้ผมนะ เราจะแต่งงานกันและบินไปอยู่แอลเอเลยก็ได้เนี่ย เชื่อผมนะคนดี” เขาสารภาพด้วยสีหน้าเศร้าซึม รวบกายเธอเข้าไปกอดไว้ แต่เธอผลักชายหนุ่มออกอย่างแรง

“อย่ามาถูกตัวฉัน และไม่จำเป็นต้องมาแคร์ฉันอีก ความฝันที่เรา ร่วมสร้างมันเป็นวิมานในอากาศเท่านั้น เราสองคนเลิกฝันได้แล้วละครม้นจบแล้วค่ะเทพ”

“โมผมรักคุณมากนะ ผมขาดคุณไม่ได้นะที่รัก อย่าพูดอย่างนี้สิ

เรื่องอรณาไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย เชื่อมมะโม” เขาเอ่ยด้วยสีหน้า
แว่วอน

“คุณแน่ใจหรือคะว่าคุณกล้าทิ้งผู้หญิงคนนั้น เธอใกล้จะคลอด
แล้วไม่ใช่หรือ เรื่องเมียคุณอาจจะไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ลูกคุณล่ะคะเทพ
นึกถึงเด็กที่ไม่รู้ชื่อไหนอึ้นบ้างหรือเปล่า” เธอถามด้วยเสียงเยาะๆ และ
จ้องหน้าเขาด้วยสายตาเย็นเยียบ

“ที่รักอย่ามองผมอย่างนี้สิครับ คือผมคิดว่าเราจะบินไปแต่งงานกัน
ที่ต่างประเทศ และให้เงินอรณาเขาสักก้อนหนึ่ง กะว่าสักสิบล้านให้อร
เขาไว้ตั้งตัวเลี้ยงลูกไปไถ่ละ โมว่าดีมั๊ยครับ” อติเทพถามเหมือนจะ
ปรึกษาหารือ

“คุณมีให้เขาก็ให้ไปสิคะ จะสิบล้านยี่สิบล้านมันก็เรื่องของคุณนี่”
เธอย่นด้วยสีหน้ายิ้มๆ ทั้งที่หัวใจรำให้เพราะแน่ใจว่ากำลังถูกอติเทพ
หลอก

“โมก็รู้ว่าผมไม่มี” เสียงเขาห้วนขึ้นทันที

“แต่ฉันก็ไม่ซื้อคุณหรอกคะเทพ ถ้าฉันจะเสียเงินสิบล้านเพื่อซื้อ
สามีชาวบ้านละก็ ฉันหาซื้อผู้ชายโสดที่เขาจะเป็นของฉันโดยชอบธรรม
คงดีกว่ามั้งคะ” เธอเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มหยัน

“โม...ได้โปรด ผมขอร้อง ผมรักคุณนะ ผมขาดคุณไม่ได้ และผม
ก็ยอมให้คุณมีใครไม่ได้นะที่รัก คิดว่าซื้อชีวิตเราสองคน เราจะได้ไป
สร้างครอบครัวอยู่ด้วยกัน ผมจะทำงานเลี้ยงคุณไปตลอดชีวิตเพื่อชดใช้
เงินก้อนนี้” เขาอ้อนด้วยสีหน้าวิงวอนอีกครั้ง ทว่าคำพูดที่เห็นแก่ตัว
ของอติเทพทำให้เธอเจ็บจิตขึ้นทันที

“โน่น! ประตุกลับไประ...และจำใส่สมองไว้ด้วย ว่าคนอย่าง
สบันงาไม่ได้ปัญญาอ่อน ที่จะให้คนหน่วยแตกอย่างนายมาหลอกซ้ำ
หลอกซ้ำ และฉันก็มีทุกอย่างที่จะหาสามีที่ดีกว่าคนอย่างนายและเร็ว
ที่สุดด้วย คอยดูสิแล้วกัน”

สับนางาซึมือไปที่ประตูด้วยรอยยิ้มสะใจ เมื่อเห็นว่าคำพูดจาก
สีหน้าจริงจังของเธอ ทำให้ดวงตาอติเทพตื่นตะลึงระคนผิดหวังขึ้นทันที

“อย่าแม้แต่จะคิดนะโม ผมไม่มีวันยอมให้คุณมีใครเป็นอันขาด
ถ้าใครหน้าไหนมันกล้ามายุ่งกับคุณ มาพรากคุณไปจากผม ผมก็จะ
ทำทุกอย่างกับมัน ใครมันอยากตายก็ลองดู จำไว้นะว่าผมรักคุณมาก
แค่ไหนก็แค่นมากเท่านั้น ผมบอกได้คำเดียวว่าอย่าทำ เพราะผมรักคุณ
มาก”

อติเทพชูด้วยสีหน้ากร้าว ดวงตาระริกด้วยความโกรธ ชายหนุ่ม
โถมเข้ากดเธอแน่น ผึงจมูกลงบนชอกคอ ทำให้สับนางาออกแรงกรีดร้อง
ดิ้นรนผลัดไล่ จนเด็กรีบใช้และแม่นมอารีวิ่งถลันกันเข้ามา

“กรี๊ดๆ แยกไปตายซะไอ้อติเทพ ไปสิ ไปๆ แล้วอย่ามาเหยียบที่นี่
อีก ถ้าแกก้าวเข้ามาในบ้านฉัน ฉันจะแจ้งความจับว่าแกบุกรุก จำไว้
นะว่าฉันขะแขยงแก ฉันเกลียดแก เกลียดๆ”

เธอตะเบ็งเสียงไล่ชายหนุ่มดั่งลั่นบ้าน กายสั่นเทิ้มด้วยทั้งโกรธ
เกลียดและขะแขยง

“โม...คุณเกลียดผมไม่ได้หรอก เพราะคุณรักผมมาก อย่า
พยายามปฏิเสธหัวใจตัวเองสิ และจำไว้ว่าผมไม่ให้คุณมีใคร คุณต้อง
เป็นเมียผมคนเดียว อย่าคิดว่าผมจะปล่อยคุณไปง่ายๆ นะ จำไว้ว่าถ้า
คุณมีใคร ผมจะทำทุกอย่างที่คุณจะได้รู้ว่ามันรกรำสำหรับคุณเป็นยังไง
อะๆ” อติเทพแสดงตัวตนออกมาด้วยคำพูดชั่วร้าย หัวเราะเสียง
เหยิ่มเกรียม ยิ้มเย้นที่มุมปาก และแววตาเหยียดเย้ย

“กรี๊ดๆ ไป ไป ไปซะ! ฮือๆ”

เธอกรีดร้องไล่อติเทพ พร้อมทั้งปล่อยโฮออกมา กายสั่นเทิ้มด้วย
ทั้งโกรธ เสียใจและเจ็บใจตัวเองที่เคยรักผู้ชายคนนี้อย่างไม่ลืมหูลืมตา
และไม่เคยฟังคำที่ใครเตือน หลลายความรู้สึกโถมประดังประเดจน
หญิงสาวแทบทนไม่ไหว แม่นมอารีปราดเข้ามากดสับนางาไว้ ดังแม่ไก่

ที่กางปึกปกป้องลูกน้อย และจ้องหน้าอติเทพเหม็ง

“กลับไปเสียเถอะคะคุณเทพ คุณหนูเธอเสียใจมากพอแล้ว การที่เมียคุณออกมาด่ากราดกับหนังสือพิมพ์ และยังออกทีวีจนครึกโครมก็ทำให้คุณหนูเธอแทบจะไม่มีที่ยืนแล้วนะคะ และคุณก็ได้จากเธอไปมากพอแล้ว ถ้าคุณยังเป็นลูกผู้ชาย ก็ส่งสารเธอบ้างเถอะคะ และอย่างที่คุณหนูเธอบอก คุณไม่ควรมาเหยียบมาที่นี่อีก เชิญคะ...ฉันไม่อยากเรียกตำรวจนะ” แม่นมเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเนิบๆ แต่ได้ใจความ ซึ่งทำให้อติเทพหน้าเข้มขึ้น

“โม...ผมรักคุณมากนะ ให้คุณทำใจให้ได้ก่อนแล้วเราค่อยคุยกันก็ได้” เขาทอดเสียงอ่อนลง หมุนกายเดินดุ่มๆ กลับออกไปทันที

ภาพเหตุการณ์ในวันนั้นเพ่งผ่านไปไม่นานนัก แต่ความเจ็บร้าวในหัวใจไม่เคยจางลง ทุกคำคืนภาพในอดีตระหว่างเธอกับอติเทพได้ตามมาหลอกหลอน ความสุขความหวานที่เขามีให้ ทั้งเอาอกเอาใจและคำหวานคำป้อยอ ยังสลักตรึงอยู่ในความรู้สึก

แต่แล้วข่าวที่ผู้หญิงของเขาออกมาให้สัมภาษณ์กับสื่อว่าเธอคือภรรยาของอติเทพ พร้อมภาพกำลังใกล้ชิดคลอได้เผยแพร่ออกมา เพื่อนคนหนึ่งก็โทร. มาบอกเธอ ทำให้สับนั่งรีบเปิดอินเทอร์เน็ตดู หญิงสาวรู้สึกช็อกเหมือนโลกหยุดหมุนกะทันหัน ความฝันที่สร้างไว้สลายหรุพังพินาศ หัวใจแตกสลายยับเยิน และยังสลัดมันออกไปก็ดูเหมือนมันยิ่งตามติด ยิ่งอยากลืมก็ยิ่งจดจำ และกลายเป็นความเจ็บที่เป็นปมฝังลึกในความรู้สึก และโกรธแค้นผู้ชายทั้งโลก

เพลิงเพชรนั่งทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ แต่ใบหน้าของ
สปีงา เจ้านายสาวที่ใช้สายตาเหยียดหยามเขากลับลอยอยู่บนหน้าจอมอนิเตอร์ ทำให้เขาหมดสมาธิ ชายหนุ่มพ่นลมหายใจออกมาหนักหน่วง เอนหลังพิงเก้าอี้และหลับตานิ่งๆ

เขาจะทนกับแม่สาวจอมหยิ่งได้นานสักเท่าไรกัน ท่าทางยโสกับคำพูดโอหังที่ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนทำได้น่าหมั่นไส้เท่าเจ้าหล่อน สันนางาเห็นเงินเป็นพระเจ้าที่ใช้ซื้อคนบงการชีวิตคน ก็น่าอยู่หรืออกที่ไม่มิผู้ชายคนไหนทนเธอได้ อัครพลกลับบอกว่าเธอน่าสงสาร ‘นี่... ตรงไหนนะที่น่าสงสาร’

เพลิงเพชรขบรถเข้ามาในบริเวณบ้านสไตล์วินเทจ ที่นิกชอบใจตั้งแต่แรกเห็น และนิกชมมันจนทนายที่ตกแต่งบ้านนี้ได้อย่างลงตัวทุกอย่างดูคลาสสิก ตั้งแต่ผนังบ้านด้านหน้าที่เปลือยเห็นอิฐมอญ และปลูกต้นไม้ต้นตึกแก่ให้เกาะกลายเป็นผนังสีเขียวธรรมชาติ บ้านสองชั้นหลังไม่ได้ใหญ่โตมากนัก เพราะเน้นเนื้อที่ที่รายล้อม สนามหญ้าประดับตกแต่งด้วยพันธุ์ไม้ และร่วมรื่นด้วยการปลูกไม้ยืนต้นริมรั้ว ทำให้มีเสียงนกที่มาอาศัยใบบังส่งเสียงขับขาน สวนเล็กๆ ตกแต่งด้วยไม้พุ่มเล็กพุ่มน้อยประดับด้วยโคมไฟดินเผา ชุ่มนั่งเล่นเล็กๆ ติดยาวไม้ระแนงทาสีขาวปลูกต้นจันทร์กระจ่างเลื้อยขึ้นพาดพัน ดอกสีเหลืองของมันบานพราวสะพรั่ง ทำให้เขามองบ้านหลังนี้อย่างหลงใหลโดยไม่รู้สึกตัว

“คุณเพชรคะ เชิญที่ห้องทำงานเลยคะ”

เสียงทักเบาๆ ทำให้เขาสะดุ้ง เขาหันมามองต้นเสียง พบหญิงชราหน้าตาใจดี และยังแต่งกายเรียบร้อยสมวัย ลักษณะดีมีการศึกษา ที่เขาเห็นแวบๆ เมื่อวานสงี่ยมมาให้ เฟลิงเพชรรีบยกมือไหว้ทำความเคารพผู้สูงวัย

“สวัสดิ์ครับคุณป้า ผมมัวแต่มองสวนเพลินไปหน่อย อืม...สวนสวย บ้านสวย และก็ร่มรื่นมากครับ” เขาชมอย่างจริงใจ

“คุณหนูเธอตกแต่งเองนะคะ เธอชอบไปซื้อพวกของแต่งบ้านจัดโน้นเรียงนี่ ปลูกต้นไม้ บางทีเปื้อนก็รื้อทิ้งจัดใหม่ล่ะคะ”

‘อืมแะ...เจ้านายคนสวยมีอารมณ์ศิลปินเหมือนกัน ชอบตกแต่ง

บ้านนั้นเธอ ก็ต้องเป็นผู้หญิงอบอุ่น รักครอบครัวสินะ แต่บุคลิก
คุณสปีงาชาวินไม่น่าจะใช้ผู้หญิงแม่บ้านแม่เรือนสักหน่อย น่าจะเป็น
ความชอบส่วนตัวเสียมากกว่า’

“คุณหนูบอกให้ผมจัดอาหารเข้าไว้ให้คุณด้วยค่ะ” หญิงชราเอ่ย
ขึ้นเมื่อเห็นชายหนุ่มเงยเหมือนคนตกอยู่ในวังค์

“ขอบคุณครับ แต่ผมทานมาแล้ว คุณนมช่วยเรียนคุณสปีงา
ด้วยนะครับ ว่าวันนี้เธอจะให้ผมทำอะไรบ้าง ผมรอรับคำสั่งอยู่ครับ”
เขาเปลี่ยนสรรพนามเรียกหญิงชราตามที่เขาใช้เรียกแทนตัวเอง

“เชิญขึ้นข้างบนก่อนเถอะค่ะ เดี่ยวผมจะไปเรียนถามให้ละค่ะ”

หญิงชราพาเขาไปที่ห้องทำงาน และเมื่อก้าวเข้าไป เพลิงเพชร
ก็รู้สึกชอบใจการตกแต่งห้องทำงานที่เหมือนห้องนั่งเล่นเสียมากกว่า
เพราะนอกจากโต๊ะทำงานสองตัวที่ตั้งอยู่ใกล้กันในห้องกว้างขวางแล้ว
มุมหนึ่งก็มีเก้าอี้นอนเล่นตัวนุ่ม และเครื่องเสียงวางชิดผนัง มีแผ่นซีดี
เรียงรายไว้ด้านข้าง

“ห้องนี้คุณหนูก็ใช้ทำงานของเธอบ้างนะค่ะ แต่ส่วนมากจะ
ทำกลางคืนเสียมากกว่า กลางวันก็จะขลุกอยู่ในห้องทำงานชั้นบน
มีช่วงนี้ที่ไม่ยอมทำอะไรเลยละค่ะ เธอบอกว่าไม่มีสมาธิ” หญิงชราเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่เป็นกังวล

“อืม ครับ”

เพลิงเพชรรับคำในลำคอเบาๆ อย่างรับทราบ ซึ่งใจจริงเขาอยาก
จะถามนักว่าคุณอย่างสปีงาทำงานเป็นด้วยงั้นหรือ แต่เขายังใหม่
เกินไปที่จะถามถึงเจ้านายในลักษณะนั้น ซึ่งมันจะเป็นการละลาบละลั้ว
จนเกินพอดีในฐานะลูกจ้างอย่างเขา

“อฉันอยากให้คุณเพชรพาเธอไปเปิดหูเปิดตาบ้าง สงสารเธอค่ะ
เก็บตัวเงียบไม่ยอมออกไปไหนเลย” หญิงชราปรารถนาเหมือนจะปรับทุกข์
และคำที่ใช้เรียกเขาก็คงมาจากสปีงา

“ผมก็คงแล้วแต่คุณสับงานนะครับ ว่าเธอต้องการจะไปไหน หรือจะให้ผมทำอะไรบ้าง”

“เอ่อ...นมบอกคุณตามตรงนะคะ นมนี้เป็นพยาบาลที่เลี้ยงเธอ มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ติดตามไปอยู่ต่างประเทศ เวร่อนไปกับคุณท่าน ทั้งสอง จนคุณหนูโตเข้าโรงเรียนก็กลับมาอยู่เมืองไทย เรียกว่านมเห็น เธอมาตั้งแต่อ่อนแอแต่ออก แต่นมเพิ่งเห็นคุณหนูเธอเครียดก็คราวนี้ คิดมาก ผิดหวังมาก และก็เอ่อ...เธออับอาย จนนมไม่สบายใจและเป็นห่วงเธอเหลือเกินค่ะ”

“ผมก็จะทำหน้าที่อย่างดีที่สุดนะครับ แต่ผมก็ต้องทำตามคำสั่ง ด้วยนะครับคุณนม”

“คุณบีมแอบกระซิบนมว่าคุณเป็นคนดี นมก็เลยเบาใจ อยากจะฝากฝังให้คุณดูแลคุณหนู แล้วก็ส่งสารเธอให้มากมาย เท่านั้นล่ะค่ะ”

“หึๆ...คุณหนูของคุณนมน่าส่งสารเธอครับ”

เขาอดไม่ได้ที่จะสวนด้วยเสียงเจือรอยขันในลำคอเบาๆ เพราะทั้ง อัครพลและนมอารีต่างพูดคำคำนี้ออกมาเหมือนกัน เพลิงเพชรใครรู้ เหลือเกินว่าสับงานน่าส่งสารตรงไหน นอกจากผิดหวังเรื่องผู้ชาย เธอ ก็พร้อมพร้อมเสียทุกอย่าง

“เอาเถอะค่ะ ให้คุณได้สัมผัสเองดีกว่านะคะ นมอธิบายไม่ถูกหรอกค่ะ”

เสียงเปิดประตูทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง ใบหน้าสวยที่เผย ความงดงามตามธรรมชาติเยี่ยมหน้าเข้ามาก่อนตัว และส่งเสียงใสเข้ามา

“นม...นมจำ...อยู่ที่นี้เอง โม...” แต่เมื่อผลึกประกายแว่เข้ามาเห็น เพลิงเพชรก็ตกใจชะงัก สับงานรีบรวบเสื้อคลุมให้กระชับ ใบหน้าที่กำลัง จิกยิ้มหลบลงทันที

“ฉันนึกว่าคุณยังไม่มา พอใจห้องนี้มั๊ย เป็นห้องส่วนตัวที่คุณจะ

ใช้เปลี่ยนเสื้อผ้า อาบน้ำ พักผ่อน ทำงาน” เธอรัวเสียงทั้งบอกทั้งถาม

“ครับ” เขาเอ่ยคำเดียวสั้นๆ

“พูดยาวกว่านี้ได้มั้ย บอกว่าพอใจหรือไม่พอใจ เพราะฉันอยากรู้”

สปีนงาถามจอดๆ ขึ้นทันที และยังเหลือบแลมองเขาด้วยสีหน้าบึ้ง

“พอใจมากครับเจ้านาย” เขารีบบอกพร้อมทั้งก้มศีรษะให้น้อยๆ
ซ่อนยิ้มขึ้นไว้ในใบหน้านิ่งเฉย แต่กลับปกปิดแววตาซาซันไม่มี

“คุณยิ้มเยาะฉันนั่นหรือ” ตวาดเสียงถามและเขม่นมองหน้า

“คุณหนูต้องการอะไรหรือคะ ถึงลงมาที่นี้นะคะ” นมอารีบเอ่ย
ขัดจังหวะขึ้น

“ไม่เพียงแต่ลงมาดูว่านายนี้...เอ่อ...มาหรือยัง วันนี้โมจะออกไป
ซื้อของสักหน่อยนะจ๊ะนม”

“พูดไม่เพราะไม่ดีนะคะ พูดกับคุณเพชรดีๆ เพราะคุณเขาจะมา
เป็นคนดูแล เป็นเพื่อนคุณหนู อย่าดื้อกับนมนะคะ” แม่นมเอ่ยกับ
หญิงสาวเหมือนอีกฝ่ายเป็นเด็กอายุห้าขวบ

“สิบโมง...ฉันจะไปข้างนอก นมเอากุญแจรถให้เขาไปดูรถให้ด้วย
นะจ๊ะ ไม่ได้ใช้ตั้งนานแล้ว ไม่รู้จะสตาร์ทติดหรือเปล่า ช่วยดูให้หน่อย
ละกัน อืม...แต่มันเป็นหน้าที่ของคุณด้วยนี่ เรียนรู้การทำงานเสียแต่แรก
ก็ดี จะได้ไม่ต้องให้บอกไปหมดทุกอย่าง” เธอบอกเสียงสละสลวย และหัน
หลังพาร่างงามที่ยังอยู่ในชุดนอนและเสื้อคลุมกฤษฎกราย เดินกลับ
ออกไป

นมอารีหันมามองหน้าเขานิิดหนึ่งก่อนจะเอ่ย “อย่าถือสาคุณหนู
เลยนะคะ อีกหน่อยหายเคียดแค้นก็คงอารมณ์ดีกว่านี้นะคะ ช่วงนี้หงุดหงิด
หลายเรื่อง เมื่อคืนก็โดนคุณท่านโทร. มาดูด้วยนะคะ”

หญิงสูงวัยดูเหมือนอยากระบายความอัดอั้น ทำให้เพลิงเพชร
เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจถาม

“คุณหนูของนมเคยโดนดูด้วยหรือครับ”

“ก็ไม่ใช่เชิงดูหมิ่นหรอกค่ะ ท่านได้ข่าวเรื่องวุ่นๆ ของลูกสาว ก็เลยโทร. ให้บินไปหา โทร. มาหลายรอบด้วยนะคะ ตอนนี้ท่านอยู่กันที่รัสเซียนะคะ กำลังไปเปิดสาขาใหม่ให้ลูกค้า แต่คุณหนูแกไม่ยอมไป อ้อนวอนก็แล้ว ทุ๊กก็แล้ว ก็เลยโดนบ่น เฮ้อ...นมไม่สบายใจเลยคะ อยากให้บินไปหา คุณท่าน หนีข่าวไปสักพักจะได้สบายใจ แต่คุณหนูเธอก็ดีดื้อ” นมอารี บ่นในตอนท้าย

3

ละครฉากแรก

ตำแหน่งสารีที่มีเจ้านายสุดสวยนั่งคู่ข้างหน้ามาด้วย ทำให้เพลิงเพชรครี้มอกครี้มใจพอสมควร เพราะกว่าสับนางจะเจ็ดฉายลงมาได้ก็เกือบสิบเอ็ดโมง หญิงสาวงามพริ้งพรายในเครื่องแต่งกายสวยหรูกลิ่นน้ำหอมซึ่งมาถึงก่อนตัว หอมกรุ่นชื่นใจและอบอวลไปทั่วรถสปอร์ตคันงามราคาหลายสิบล้านของหญิงสาว

“จะไปห้างไหนครับเจ้านาย” เขาถามเมื่อขับรถออกมาใกล้ถึงปากซอย

“นี่ว่าจะไม่ถาม แล้วก็อย่ามาเรียกฉันว่าเจ้านาย ฉันไม่ชอบ” เสียงรวนๆ เอื่อยล่อยๆ ก่อนจะบอกชื่อห้างหรู

“ครั๊บบ...เจ้านาย เอ๊ย! ขอโทษครับคุณสับนาง”

“นี่ขอร้องอวยมาทวนอารมณ์ คุณควรเรียกฉันว่าไมเม หรือว่าไมเฉยๆ เพราะเราจะเล่นละครเป็นแฟนกัน เวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่นจะได้ไม่หลุด เข้าใจมั๊ย” ในประโยคท้ายสะบัดเสียงหัวน หันมาปรายตามองชายหนุ่ม

“คนเป็นแฟนกัน ก็ไม่ควรทำเสียงขมขู่อย่างนี้ไม่ใช่เหรอครับ เพราะเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่นจะได้ไม่หลุด” เขาเอาคำเธอมาย้อนถามชายหนุ่มมองทางข้างหน้าจึงไม่เห็นท่าทางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของสับนาง

“ยายปืมบอกฉันว่านาย เอ่อ...คุณเป็นคนสุภาพ แต่ฉันว่าไม่น่าจะใช่ละ” น้ำเสียงหญิงสาวบ่งบอกอารมณ์ เธอปรายหางตามองเขาและเมินกลับไป

“แล้วผมไม่สุภาพตรงไหนล่ะครับ ผมก็พูดตามความเป็นจริง เราจะเล่นละครกัน คุณอยากให้ผมเนียน คุณก็ควรเริ่มเนียนไปพร้อมผมไม่ใช่เหรอ ถ้ามันเกิดไม่สมจริงจนคนจับได้ขึ้นมาว่าผมเป็นแค่ลูกจ้าง คุณก็จะเสียเงินจ้างผมฟรีนะครับ” เขาเอ่ยพร้อมทั้งปรายตามามองเธอนิดหนึ่ง

“นายเพลิงเพชร...นายไม่เท่ ขริม สุภาพ อย่างที่ยายปืมบอกเสียหน่อย นายร้ายกาจ ปากคอกก็ไม่เบา ทั้งยกทั้งย่อน สักวันนายจะโดนดี นายยังรู้จักสับงานน้อยไป อืม...แต่ที่เขาพูดก็จริง เรากับเขาจะแสดงละครเป็นคนรักกัน แต่ไม่ได้สนิทสนมกันเลยแบบนี้ คงไม่ได้ความแน่ถ้าเกิดต้องไปพบใครอย่างกะทันหันโดยเฉพาะอดีต”

เพลิงเพชรชำเลื่องมองสับงานที่เสียบไม่ตอบโต้ ชายหนุ่มอมยิ้มอย่างกลั่นแกล้ง เมื่อหญิงสาวอารมณ์บูด ปากงอนเซ็ด ใบหน้าเซ็ดขึ้นและมีสีหน้าครุ่นคิด ขมวดคิ้วเข้าหากันน้อยๆ แม้ไม่เถียงแต่คงดำใจด้วยจิตใจในเหตุผลของเขา

“เอิ่ม...ตกลงวันนี้จะมีการแสดงหรือเปล่าครับ ผมจะได้เตรียมตัวเตรียมใจรับสถานการณ์ ซ้อมบทพูดกันก่อนก็ดีนะครับโม” เขาเอ่ยอย่างต้องการยั่ว ด้วยหมิ่นไส้ในท่าทางของเจ้านายคนสวย

สายตาเขียวขุ่นหันขวับมาทันที “นี่...อย่ามาแกล้งยั่วฉันนะ”

“แล้วแต่คุณนะ ไม่ก็ไม่ได้สิ ผมแล้วแต่เจ้านายจะสั่งอยู่แล้วละ” เขาเอ่ยพร้อมทั้งเหลือบแลมองเธอนิดหนึ่ง

“ถึงเวลามันก็ราบรื่นเองนั่นแหละ นายอย่าพูดมาก ผู้ชายพูดมากน่าเบื่อ”

และนับจากนาที่นั่น เขาก็ไม่เอ่ยอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว

เพลิงเพชรแสวงหาสีหน้าเมินเฉย จนกระทั่งขั้บรถเลี้ยวเข้าไปในห้าง
หาที่จอดรถและลงมาเปิดประตูข้างคนขับ ค้างน้อยๆ ให้หญิงสาวก่อน
จะเดินตามหลังเธอไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทำให้หญิงสาวกรุ่นโกรธขึ้น
มาทันที

“นี่! นายอย่ามาเล่นสงครามประสาทกับฉันนะ” เธอหันมาตวาด
เสียงเซียว หยุดย่นจ้องหน้าเขานิ่งๆ

เพลิงเพชรทำหน้าเรียบเฉย เลิกคิ้วขึ้นและส่งสายตาเป็นคำถาม
ซึ่งการใช้ภาษากายแทนคำพูดของชายหนุ่มทำให้สับบงาโกรธจนหมด
ความอดทน เธอเงือกำปั้นขึ้นขึ้นกรากเข้าหาชายหนุ่มหมายประทุษร้าย
แต่เขาจับข้อมือเธอไว้

“เราจะเล่นละครรักโรแมนติกกันนะครับ ยังไม่ถึงขั้นตบจูบ
เสียหน่อย” เขาเอ่ยด้วยสีหน้านิ่งๆ แต่ในดวงตามีแววเย้าหยอก

“ฉันใกล้จะทนไม่ไหวแล้วนะ ฉันจ้างนายมาเทกแคร์ ไม่ใช่มาหา
เรื่องฉันอย่างนี้” เธอเกรี้ยวกราด พร้อมทั้งสะบัดแขนออก

“โม้ครับ...เรากำลังเล่นละครกันอยู่ไม่ใช่เหรอ จะโกรธทำไมละ
ก็แค่บ๊ทพ้อแ่่งแ่่งอน น้า...ทำหน้าที่แบบนี้บ่อยๆ ถ้าหน้าเย็นละก็ใช้ครีม
อะไรก็ช่วยไม่ได้หรอกนะครับ” เขาเอ่ยพร้อมทั้งคลี่ข้อมือออกมาชนิดหนึ่ง

“นายเพชร...นายต้องการยั่วให้ฉันโกรธ เพราะอะไรบอกมานะ”
เธอถามด้วยเสียงและสีหน้าที่โกรธจริงจัง สับบงาหายใจถี่จนอกสะท่อน
เบาๆ

“คุณโม...ที่ผมยั่วคุณก็เพราะอยากให้เราคุ่นเคยกัน เราจะเหมือน
ตัวละครที่พบบหน้ากันครั้งแรก ก็เล่นบทรักกันเลยไม่ได้หรอกครับ
เพราะเราจะกระดากกันจนคนจับได้ และการลงทุนของคุณจะสูญเปล่า
ผมหวังดีกับคุณนะ เพราะคุณให้คำตอบแทนในการทำงานสูง ผมจึง
อยากช่วยให้ความต้องการของคุณบรรลุจุดหมายก็เท่านั้น” เขาเอ่ย
เป็นการเป็นงาน

เหตุผลของชายหนุ่ม ทำให้เธอเห็นด้วยทุกอย่าง เธอมาที่นี่เพราะมีจุดประสงค์พาเขาไปใช้ชีวิต อวดความสัมพันธ์ใหม่ และคิดว่าที่ห้างแห่งนี้ สบับน่าต้องพบบรรดาเซเลบไม่มีใครที่ใครเข้าคนหนึ่งอย่างแน่นอน

“ไปขอป๊อให้สบายใจหายเครียดดีกว่าน่า ผู้หญิงทุกคนรักการช้อปปิ้งเป็นชีวิตจิตใจไม่ใช่เหรอ และคุณก็ไม่ได้ออกมาซื้อของนานแล้ว อยากได้อะไรผมจ่ายไม่อั้นน่า”

เขาเอ่ยเข้าพร้อมทั้งคลี่ยิ้มกว้าง และเป็นยิ้มแรกที่ยิ้มสาวรู้สึก ว่าเพลิงเพชรเป็นผู้ชายที่ยิ้มแล้วดูดีที่สุด ความคิดนั้นทำให้สบับงาแก้มร้อนขึ้น เธอสะบัดหน้าหนี กัดริมฝีปากตัวเองไว้ รู้ว่าเขาใช้ลูกกล่อลูกชนกับเธออย่างชาญฉลาด แต่ถ้าเขาหวังดี เธอก็ควรเชื่อ เธอจ้างเขามาเทกแคร์ ดูแลให้คำปรึกษาแล้วนี่นา และเพลิงเพชรก็มีความคิดที่ดีกว่าเธอด้วยซ้ำ เพราะถ้าไม่สนิทกันมันก็คงกระดากกระเดื่องที่จะทำเป็นรักกัน และอาจจะทำให้เป็นที่สงสัยของพวกแมงเม่าทั้งหลายที่วันนี้เธอต้องพบใครคนใดคนหนึ่งแน่

เธอนิ่งเงยบและมีสายตาคุ่นคิด ทำให้ชายหนุ่มตะขิดขอกหญิงสาวพาออกเดิน

“ทำหน้าสดชื่นสิที่รัก เรากำลังเข้าฉากสวิตโรมานซ์แล้วนะ” เขาเอ่ยเมื่อพนักงานเปิดประตูโค้งให้ ก่อนจะเดินผ่านประตูเข้ามาภายในห้าง

“นายนี่เยอะจริงเลยนะ” เธอเอ่ยเสียงลoderโพนออกมาเบาๆ

“น่า...เยอะก็ดีกว่าน้อยละ ผมขี้เกียจทำเสียเรื่อง ผมรู้นะว่าคุณมาที่นี่มีจุดประสงค์อะไร ผมก็แค่อยากทำงานให้คุ้มค่าเงินค่าจ้างก็แค่นั้นแหละ อย่าคิดมาก หึๆ”

เขาเอ่ยเจือเสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ ทำให้สบับงานึกหมั่นไส้ขึ้นมาเป็นริ้วๆ ที่ชายหนุ่มดูเหมือนจะรู้เท่าทันความคิดเธอทุกอย่าง

สองหนุ่มสาวทอดน่องเอื่อยๆ ขึ้นบันไดเลื่อน เดินดูข้าวของ

แบรนด์เนมที่โชว์ตามหน้าร้าน ตลอดทางเดินมีผู้คนบางตา เพราะเป็น
ห้างชั้นนำของเมืองไทย ร้านค้าส่วนใหญ่จึงจำหน่ายสินค้านำเข้าจาก
ต่างประเทศ ซึ่งคนมีระดับเท่านั้นถึงจะซื้อได้ หญิงสาวหยุดชมสินค้า
เป็นระยะๆ และเดินเข้าไปในร้านขายเสื้อผ้าแบรนด์ชั้นนำ ซึ่งรู้จักคุ้นเคย
กับเจ้าของร้านเป็นอย่างดี

“เล่นให้เนียนล่ะ ที่นี่คือหอกระจายข่าวดีๆ นี่แหละ รวดเร็วกว่า
อินเทอร์เน็ตความเร็วสูงซะอีก” เธอกระซิบบอก พร้อมเสียงเล็กแหลม
ที่ทักทายดังขึ้นทันที

“ตาย...สวัสดิ์คะคุณโมเม หายไปชะนานเลยนะคะ ลักษณะคิดทิ้ง
คิดถึง เชิญคะ ตอนนี้อยู่ร้านของลักษณะมีคอลเลกชันใหม่ๆ เพิ่งส่งมา
ทั้งนั้นเลยละคะ”

หญิงสาวเจ้าของร้านเลิศลักษณ์ทักทายสับนงาเสียงอ่อนเสียง
หวานอย่างมีจริต เจ้าของร้านค้อมตัวไหว้ทั้งคู่ และรีบต้อนรับจับคู่
เสื้อเชิญสับนงาเลือกดูเสื้อผ้า เพลิงเพชรเดินอยู่เคียงข้างโอบเอวหญิงสาว
ไว้หลวมๆ พาเดินเข้าไปข้างใน

สายตาสาวใหญ่เจ้าของร้านลอบมองเพลิงเพชรไม่วางตา ทำให้
สับนงาสบช่องเปิดตัวเพลิงเพชรทันที

“ที่รักคะ...ชุดนี้ คุณคิดว่าไม่เมสสวมแล้วจะดูดีมั๊ยคะ” เธอหยิบ
เดรสตัวหนึ่งขึ้นมาทาบกาย ทำเสียงจะอ่อนโยนยืมพรารถามความเห็น

“ไม่สวมชุดไหนก็สวยครับ เลือกหลายๆ ชุดเลยนะครับที่รัก ชุดนี้
ก็สวยนะ คุณสวมแล้วต้องหวานมากเชียวละ”

เขาตอบกลับ ทอดสายตาวหวานรักและยังช่วยเลือก รับมุกจาก
หญิงสาวอย่างทันที เพราะสายตาวอยากรู้ยากเห็นของเจ้าของร้าน
อ่านได้ไม่ยากนัก และเขาก็เคยมาร้านนี้เป็นเพื่อนน้องสาวเหมือนกัน
ที่นี่คงเป็นหอกระจายข่าวจริงๆ สับนงาจึงเลือกเสื้อผ้าหลายชุดส่งให้
พนักงานขายที่เข้ามารอรับ และหันมาพูดกับเขา

“นั่งรอโมลองเสื้อก่อนนะคะที่รัก แป๊บเดียวคะ”

“ไม่ต้องรีบนะที่รัก ผมรอได้” เขาเอ่ยพร้อมทอดสายตาวานรักให้
ทำให้เธอแค้นแดงเรื่อขึ้น อย่างนึกก่อเงินเขานิดหนึ่ง

สปันงาเดินตามสาวเจ้าของร้าน โดยมีเด็กหอบเสื้อผ้าไว้ใน
อ้อมแขนตามมา หญิงสาวเจ้าของร้านรีบเข้าไปในห้องลองเสื้อกับเธอ
อย่างคั่นเคย ความอยากรู้อยากเห็นของเลิศลักษณ์ ซึ่งมีอาชีพค้าขาย
กับบรรดานักชอป ลูกค้าเซเลบริตีมากมาย ทำให้เข้ามาช่วยสปันงา
ลองเสื้อผ้าและรีบกระซิบบอกอย่างไม่รอช้า

“ขอโทษนะคะคุณโมเม หนูมหล่อแสนสมารถคนนี่ แฟนใหม่
คุณโมเมหรือคะ”

อีกฝ่ายถามด้วยสีหน้าใครรู้เข้าทางหญิงสาวทันที สปันงา
พยักหน้ารับน้อยๆ และอมยิ้มเงินๆ สาวเจ้าของร้านจึงรีบเอ่ยขึ้นว่า

“เอ่อ...คุณคนนี่แกก็เคยมากับน้องสาวที่นั่นะคะ น้องสาวแก
เป็นลูกค้าประจำคะ เพราะคุณคนนี่หล่อมากจนลักษณ์จำได้แม่นเชียว
ละคะ แหม...ตอนนั้นลักษณ์นึกว่าน้องสาวที่มาด้วยนะเป็นแฟน พอถาม
แกรีบปฏิเสธบอกว่าเป็นผู้ชายแท้ๆ และก็ยังโสดซิง แหม...หล่อออก
ขนาดนี้ ไม่น่ารอดมือสาวๆ มาได้เลยนะคะ คุณโมเมโชคดีจังคะ”

สาวใหญ่เจ้าของร้านเอ่ยยาวเหยียด และหยอดคำหวานยกยอ
อย่างฉลาด ซึ่งสปันงาก็รู้ว่าเจ้าหล่อนต้องการรู้ลึกถึงความสัมพันธ์ของ
เธอและเพลิงเพชรมากกว่านี้ เพราะข่าวของเธอกับอดีเทพกระฉ่อนฉาว
ไปทั่ววังสังคม

“อ้อคะ...เราพบกันเพราะผู้ใหญ่นะนำนะคะ คุณเพชรก็เลยถึง
บ้านเข้าเย็น ทั้งซอดอกไม้ ทั้งซ็อกโกแลต ขนมนมเนย ผลไม้เป็นกระเช้า
และเมื่อเช้าก่อนจะออกจากบ้านก็ยังเซอร์ไพรส์ ซ็อกกาลีเพชรที่ร้าน
คุณพ่อมาให้ นี่ไงคะ สวยมั๊ยคะ” เธอยื่นข้อมือที่สวมกำไลเพชรที่มารดา
ซื้อให้เมื่อตอนวันเกิดให้หญิงสาวเจ้าของร้านดู

“ตาย...เริดจั่งคะ ราคาเท่าไหร่นะนี่ พอรู้มั้ยคะ” สาวใหญ่ทำตาโต ห่อปากส่งเสียงด้วยความตะลึง เลิศลักษณ์ถือวิสาสะจับกำไลเพชรบน ข้อมือสับนางาดูทันที

“โมถามเหมือนกันนะคะ แต่คุณเพชรบอกว่าไม่กี่แสน โมก็เลย ไม่กล้าถามอีกนะคะ”

“เออ...จริงสินะ...ลักษณะจำได้แล้วค่ะว่าคุณน้องสาวนะเคยบอก ว่าเป็นลูกเจ้าของร้านจิเวลรี่แถวสุขุมวิท แต่ลักษณะจำชื่อไม่ได้แล้ว ละคะ ตอนนั้นเห็นบอกว่ากำลังจะไปต่างประเทศ คุณโมเมขา...อย่างนี้ คุณคนนี้ก็รวยมากเลยสินะคะ ทั้งหล่อทั้งรวยครบสูตรเชียว คุณโมก็เป็น ลูกสาวคนเดียวของเศรษฐี อย่างนี้ก็เรียกว่าเงินต่อเงิน ใ้ย...สวยสมจน น่าอิจฉาจิงเลยคะ แล้วจะมีข่าวดีเมื่อไหร่คะเนี่ย”

“แหม...คงยังหรออกคะ เพิ่งจะคบกัน แต่กำลังจะพาไปให้คุณพ่อ คุณแม่ดูตัว ก็คงต้องหลังจากคุณเพชรทำงานเสร็จก่อน เพราะตอนนี้ คุณเพชรมีงานถ่ายแบบปกนิตยสารอีกสองฉบับนะคะ”

“หรอคะ...กริด!” หญิงสาวเจ้าของร้านกริดเสียงสูงตาเบ่งโต ก่อนจะรัวถาม

“ตาย รวยขนาดนี้แล้วยังหาจ๊อบพิเศษอีกหรอคะนี่”

“อ้อ...ไม่ได้เป็นจิงจิงหรอคะ แค่เป็นนายแบบกิตติมศักดิ์ ถ่าย เล่นๆ นะคะ นี่โมก็ให้ถ่ายอีกแค่สองเล่มเท่านั้น และก็ให้ปฏิเสธพวก ที่มาชวนเข้าวงการบันเทิงไปแล้วละคะ”

“ดีแล้วคะคุณโมเมขา ทั้งหล่อทั้งรวยอย่างนี้ เก็บเข้าตู้เซฟไว้ให้ตี เซียนะคะ เดี่ยวใครจะมาคาบไปอีก” ประโยคท้ายเอ่ยอย่างรู้ดีจนสับนางา อยากตบปากเจ้าหล่อนสักขาด

เมื่อทั้งสองกลับออกมาจากห้องลองชุด เพ็ญเพชรก็ส่งบัตรเครดิต จ่ายค่าเสื้อผ้า เจ้าของร้านยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ยกมือไหว้ขอบคุณเขาและ สับนางาหลายครั้ง เพราะเสื้อผ้าในถุงที่ชายหนุ่มหยิบออกมามีราคา

เกือบแสน ครั้งหนึ่งเขาก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันมาอะไรนัก แต่บัดนี้กลับตรงข้าม เงินทุกบาททุกสตางค์มีค่ากับเขามากเหลือเกิน

ทั้งสองเดินคู่กันมาเรื่อยๆ สปันงาหยุดก็หน้าร้านขายกระเป๋ายาหนุ่มรู้สึกคันเพราะเคยค่อนน้องสาวว่าเห็นร้านขายกระเป๋าก็อือเลื้อผ้า หรือเครื่องประดับแล้วเหมือนต้องมนตร์สะกด ต้องเบรกกะทันหันทุกครั้ง ยาหนุ่มยืนเคียงข้างหญิงสาวเงียบๆ ในขณะที่สปันงากำลังทอดสายตามองกระเป๋ากือหลากหลายรูปแบบที่ตั้งโชว์อย่างพิถี-พิถาณา และก่อนที่จะเดินเข้าไปภายในร้าน เสี่ยงกรีดกราดก็ตั้งขึ้นไถ่ๆ

“พี่เพชร พี่เพชร ดีใจจังเลยที่เจอพี่เพชร” หญิงสาวคนหนึ่งกรากเข้ามาทักเพื่องเพชร

“อ้าว...ว่าไถ่...ทักเสียดกอกตกใจเสียวเรา” เขาหันไปทักหญิงสาวหน้าตาน่ารักที่วิ่งเข้ามาหาอย่างตือกดีใจ พร้อมทั้งจับแขนยาหนุ่มเขยืออย่างสนธิสนม

“ก็ไถ่เห็นพี่ขึ้นปกหนังสือ ไถ่เพ่งชื่อมาเมื่อวานนี้เองคะ ว่าจะโทร. หาพี่ แต่โทรศัพท์ไถ่หาย ไถ่เลยไม่มีเบอร์พี่เพชร ฮือ...ไถ่ดีใจจังที่พี่เพชรเป็นนายแบบ เห็นข่าวที่สัมภาษณ์พี่ในหนังสือ บอกว่าพี่เพชรกำลังจะเข้าวงการด้วยไถ่ไถ่คะ ไถ่โทร. ไปเมาท์กับเพื่อนๆ บอกว่าพี่เพชรของไถ่จะได้เป็นซูเปอร์ไถ่แล้ว เพื่อนๆ เมาท์แตกกันในเฟชบุ๊กเลยนะคะ และก็เือรูปไถ่ๆ ที่เรากถ่ายกับพี่มาลงในเพจด้วยคะ” หญิงสาวเือยยาวเหยียด ด้วยท่าทางตือกดีใจ

“พอๆ จ๊ะไถ่” เขาห้ามด้วยเสียงขันๆ ทำให้สปันงาหันมามองทั้งสองด้วยสีหน้าหนึ่งๆ หญิงสาวที่ชื่อไถ่ยิ้มแหยๆ ก่อนจะเือยเสียงอือนอือ

“เือ...ขอโทษคะ ไถ่ดีใจเกินไปนิดหนึ่ง ไม่ทันดูว่าพี่เพชรไม่ได้มาคนเดียว”

คำขอโทษของหญิงสาวทำให้เพลิงเพชรเริ่มกระอักกระอ่วนที่จะแนะนำสับนังกักบอดิตน้องรหัส และหันไปมองหน้าสับนงาซึ่งปรึกษาหญิงสาวอดีตน้องรหัสของเขาจึงรีบยกมือไหว้หญิงสาวที่อาวุโสกว่าตามมารยาท

“สวัสดีค่ะ”

สับนงารับไหว้และเอ่ยขึ้น “เพชรคะ...ทำไมไม่แนะนำโมละคะ”
“อ๋อ...นี่คุณโมเม เอ่อ...แฟนพี่จะ โมครบีน้องอู๋เป็นน้องรหัสของผมที่มหา'ลัยนะ” เขาแนะนำพร้อมทั้งลอบกลืนน้ำลายลงคอ เพราะเอ่ยสถานะระหว่างตัวเองกับสับนงาไม่ถนัดปากนัก

“คุณโมเมสวยสมกับพี่ของอู๋ที่สุดเลยคะ” หญิงสาวเอ่ยออกมาด้วยรอยยิ้มจริงใจ

สับนงาขอบคุณและยิ้มหวานรับคำชม แต่เมื่อเลี้ยวไปเห็นหญิงสาวที่เดินออกมาจากลิฟต์ที่เบิ่งตามองมาทางเธอ ทำให้สับนงาแสสร้งไม่เห็นแล้วรีบสอดแขนกอดแขนเพลิงเพชรไว้ทันที และอ่อนด้วยสีหน้าหวานน่ารัก

“เพชรขา...โมหิวแล้วละคะ เราชวนน้องอู๋ไปหาอะไรทานกัน ดิฉันจะที่รัก นี่เที่ยงแล้วนะคะ”

เพลิงเพชรไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็รีบเอ่ย “โมหิวแล้วเหอครบ โมอยากทานอะไรละ”

“เอ่อ...จ้ะอู๋ชอบตัวก่อนนะคะ คืออู๋มาทำธุระที่เบงก์ แต่ยังไม่ได้อ่านเลยคะ แหะเหือนดูของสวยๆ งามๆ ชะเพลินเลย แล้วพบกันในเฟซบุ๊กนะคะพี่เพชร อู๋มีใช้ชื่อเดิมคะ สวัสดีค่ะคุณโมเม ฝากพี่ชายอู๋ด้วยนะคะ บายคะ”

หญิงสาวเอ่ยด้วยรอยยิ้มสดใส และรีบทำความเคารพ ก่อนจะยกมือโบกน้อยๆ ผละจากไปในทันที เพลิงเพชรจึงหันมามองเธอแล้วเอ่ยถาม

“ตกลงทานอะไรดีครับ หิวมากหรือเปล่า เมื่อเช้าไม่ได้ทานอะไร
หรือ”

“โมหิวคุณมังคะ”

เธอทำเสียงอ่อน ตาหวานยิ้ม ใช้คางเกยบ่าเขาไว้ ขณะที่หางตา
ชำเลืองมองใครบางคนที่ยกกระเป๋าทิ้งขึ้นบังหน้า และรีบผ่นกายไป
ยืนแอบหลังป้ายโฆษณา แล้วใช้โทรศัพท์เก็บภาพเธอและเพลิงเพชร

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” เขากะชิบถามพลางใช้สายตามอง
กวาดไปรอบๆ

“คุณไม่ต้องมองใคร คุณมองหน้าฉันแบบหวานรักที่สุด มีคนกำลัง
แอบถ่ายรูปเรา เคยทำมัยละนายทิม”

เธอเอ่ยเสียงล่อล่ไรฟันข้างแก้มเขา เมื่อเพลิงเพชรกวาดสายตา
มองไปรอบๆ ซึ่งสปันงาเกรงว่าภาพที่หญิงผู้นั้นกำลังแอบถ่ายจะ
ไม่สมจริง

“หิวผมจริงหรือ” คำว่านายทิมทำให้เพลิงเพชรหน้าชา ชายหนุ่ม
รีบโอบเอวเธอเข้ามากอดไว้ ส่งสายตากรุ่มกริมวิบวับ ก้มหน้าลง
กะชิบถามจนจมูกแทบชนแก้มเนียน

“ท่องคำว่าสุภาพเข้าไว้” สปันงากัดฟันปราม แต่ก็คลี่ยิ้มหวาน

“ความหิวขนาดกินคนได้ไม่มีคำว่าสุภาพแล้วละที่รัก” เขาเอ่ย
ด้วยสีหน้ายิ้มยั่วเบาๆ

“นายมันร้ายกาจ อย่ามาฉวยโอกาสกับฉันนะ” เธอเอ่ยเสียง
เคียดด้วยรอยยิ้มเยื่อนหวาน มีอบางดิ่งปกเสื้อเขาเล่น คล้าย
อากัปกริยาที่กำลังอ่อนน้อเฮาะ

“แสดงให้เห็นสมบัติที่รัก คิดว่าเรากำลังทดสอบหน้ากล้อง
ทำอารมณ์ให้หวานด้วยสิ ตากล้องกำลังหามุมสวยๆ จับภาพเราอยู่
ความจริงถ้าไม่ใช่เมื่อไทย เราน่าจะจูบกันด้วยซ้ำจริงมัย” เขาได้ทีเอ่ย
ยั่วเย้าด้วยสีหน้ากรุ่มกริม

หญิงสาวเกิดอาการเกือเขิน แก้มแดงกำขึ้นทันที จึงขู่มั่นเบาๆ
“แล้วเราจะกลับไปคิดบัญชีกันทีหลัง”

“งั้นไปทานข้าวกันดีกว่า หิวแล้วไม่ใช่เหรอที่รัก ผมไม่อยากจะ
คุณกลืนกินตรงนี่นะครับ” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มบางๆ แอบหลี้นตาให้เธอ
นิดหนึ่ง ส่วนสปันงาก็แอบจิกเล็บลงบนฝ่าเท้า และยักคิ้วให้เล็กน้อย
เป็นการตอบโต้

เพลิงเพชรจึงได้รู้ซึ่งถึงความร้ายกาจของเธอ กระซิบเบาๆ ด้วย
สีหน้ากรุ้มกริม

“ผมหิวคุณเหมือนกัน เราต้องรีบไปหาอะไรทานแล้วละ ไม่งั้นเรา
จะกินกันเองเสียก่อน หึๆ” เขาหัวเราะในลำคอเบาๆ แล้วตวัดแขนโอบ
เอวบางพาขึ้นบันไดเลื่อนไปยังชั้นที่มีห้องอาหาร

สปันงาพยายามสุดลมหายใจลึกๆ ความโกรธที่แน่นอกพานทำให้
เธอไม่อยากทานอะไรด้วยซ้ำ แต่อีกใจก็นึกคิด ‘ยายสุทธินี ช้องปากแตก
ขาเมาท์แอบถ่ายรูปเรา เธอ...แต่ก็ดี เพราะเจ้าหล่อนเป็นยิ่งกว่า
หอกกระจายข่าวเสียอีก และคงไม่เกินชั่วไฉนนี้ ทั้งข่าวทั้งรูปจะต้องไปถึง
‘ไอ้อดีตเทพเน่’

เพลิงเพชรประคองเธอให้นั่งลงบนเก้าอี้บุณวมสีแดงเพลิง ก่อน
จะนั่งลงตรงข้าม ทั้งสองเลือกห้องอาหารที่หรูหราสมควร บริการปราด
มาไฉ่ พร้อมวางเมนูอาหารตรงหน้า แต่สปันงาสั่งแค่กาแฟและเค้ก
ชิ้นหนึ่ง ทำให้เขาต้องกินตามเธอไปด้วย

ทั้งคู่จิบกาแฟ ต่างคนต่างเงิบ ต่างคนต่างคิด หญิงสาวปรายตา
มองมือเรียวของเพลิงเพชรที่หุบด้วยกาแฟชิ้นจิ๋ว และยังใช้ช้อนเล็กๆ
ตักเค้กเป็นคำๆ ยกป้อนเธอ

“ไม่ต้อง ฉันทานเองได้อย่าอิน มันจบแล้ว” เสียงสะบัดน้อยๆ
และตวัดค้อนให้

“ผมว่าไม่จบนะ เราน่าจะสืบทอดกันต่อเพราะมีผู้หญิงสองคนโต๊ะ

ในที่สุด เยื้องไปทางด้านหลังคุณกำลังมองมาที่เรา และก็ซุบซิบกัน แต่ผมไม่ทราบว่าเป็นใคร”

เขาเอ่ยพร้อมทั้งใช้สายตาแลเลยไปที่โต๊ะนั้น และยกข้อนิ้วที่ตักเค้กจ่อปากหญิงสาว ทำให้สับนงารีบเผยอริมฝีปากรับเสียไม่ได้ ชายหนุ่มทอดสายตามองสับนงาอย่างขื่นๆ ทำให้หญิงสาวตักเค้กในจานของตัวเองป้อนให้เขาบ้าง กลายเป็นต่างคนต่างป้อนให้กัน ด้วยท่าทางสรวีตหวานยิ้มแย้ม ทอดสบตากัน หัวร่อต่อกระซิกกันเบาๆ เช่นหนุ่มสาวแรกรัก

“โมเช็ดปากให้นะคะ เลอะครีมนิดหนึ่ง” เธอยกกระดาษทิชชูแตะริมฝีปากเขาอย่างเอาใจ และกระซิบถามเขาเบาๆ

“เขายังมองเราอยู่มั๊ยคะ”

“อืม” เฟลิ่งเพชรรับคำในลำคอเบาๆ

‘ใครกันนะ’ สับนงาถามตัวเองในใจ อยาการู้ใจแทบขาดว่าพวกไหนกันที่กำลังมองเธออยู่ แต่ไม่กล้าหันไป เธอครุ่นคิดและหยิบตลับแป้งขึ้นมามองผ่านกระจกไปทางด้านหลัง แล้วตัวดีส่ายตามาจับจ้องหน้าเขาทันที

“นายหลอกฉันใช่ไหม”

“หลอกอะไร ก็เขามองมาที่เราจริงๆ นะ เขามองผมแล้วก็ซุบซิบกัน และยังส่งยิ้มมาให้ผม คุณไม่รู้จ้ะหรือ ผมก็ไม่รู้จ้ะเหมือนกัน แต่ผมคิดว่าระแวงไว้ก่อนก็ไม่ใช่เหรอ ผมต้องรักษาผลประโยชน์ให้เจ้านายจริงมั๊ย” เขาชี้แจงหน้าใสซื่อ

“นายเฟลิ่งเพชร...นายมันร้ายกาจ นายกล้าหลอกฉันเหรอ ผู้ชายนี้จะหาดีสักคนคงไม่มีในโลกนี้แล้วสินะ โกหกกะล่อนปลิ้นปล้อน นายอยากโดนฉันทักปากแตกหรือไง” เธอรัวเสียงด่าเสียงขู่ หน้าเครียดขึ้นทันที

“โมเม...โมจริงๆ ด้วย ตาย...ออกจากถ้าได้แล้วหรือจะ หายเสีย

จากวงการไปเสียหลายเวลาเชียว เธอรู้มัยว่ามีแต่เพื่อนๆ เมาทักกันด้วยความคิดถึงเธอนะ”

ร่างอวบอิมของอุษาสวาทที่เดินคลอเคลียมากับสามี ซึ่งชายผู้นั้นชะงักทำนิดหนึ่ง ไม่เข้าม่ายืนเคียงข้างภรรยาที่ก้าวม่ายืนข้างโต๊ะสับนางพาลางส่งเสียงทักทาย

เพลิงเพชรรีบลุกขึ้นยืน และเชื้อเชิญตามมารยาททันที “เชิญนั่งด้วยกันครับ”

แต่สับนางกลับเชิดหน้าขึ้น และเอ่ยกับเขา “แต่ที่รักคะ เราจะกลับแล้วละคะไม่รู้สึกปวดศีรษะจี๊ดๆ ยังไงก็ไม่ทราบ ไปกันเถอะคะ”

เพลิงเพชรออกอาการงงเล็กน้อย ที่ดูเหมือนสับนางจะทำไมไม่ได้ยินเสียงหญิงสาวผู้นั้น และทำเป็นไม่เห็นด้วยซ้ำ ทำให้เขารีบปรับสีหน้าทอดสายตามองเธอพร้อมเอ่ยอย่างเอาใจ

“ที่รัก...ฉันรีบกลับบ้านเลยดีมั๊ย จะได้ทานยานะครับ”

สับนางลุกขึ้นยืน เพลิงเพชรจึงรีบหยิบเบงกักร้อยวางไว้บนโต๊ะ ชายร่างสูงซึ่งมากับหญิงสาวคนนั้นเดินเข้ามา ตะขอสอกเธอคนนั้นนิดหนึ่ง แต่เธอผู้นั้นยังคงยืนยืมเหย่ย และเอ่ยขึ้นอีก

“โมเม...เธอไม่คิดจะทักเพื่อนสักคำหนึ่งหรือจ๊ะ”

“ฉันไม่มีเพื่อนที่ชื่ออุษาสวาท เพราะคำว่าเพื่อนหมายถึงคนที่ปรารถนาดี ไม่ใช่คนที่แทงข้างหลังเพื่อน และคนอย่างฉันล้มได้ก็ลุกได้ คนอย่างสับนางซะอย่าง” เธอเอ่ยด้วยสีหน้าเชิดหยิ่ง เหยียดยืมเหย่ยน้อยๆ

“โม...เธอพูดอะไร ฉันไม่เข้าใจ” อุษาสวาทตัวตึงเสียงห้วนถาม

“ตาย...ลวงเลยมานานกับการทำชั่ว จนลืมไปแล้วหรือว่าทำอะไรไว้บ้าง” สับนางลอยหน้าได้กลับ

“เธอฟังความข้างเดียวจากนายอดิเทพใช่มั้ยล่ะ”

“จะให้ฉันแฉแฉความชั่วของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนฉันหรือ

ฉันไม่มีเพื่อนที่ชอบทำตัวเป็นบ้างช่างยุหรอกนะ และฉันสงสารตัวเอง
ที่ครั้งหนึ่งเคยให้เศษเงินช่วยเพื่อนคนนั้น แต่กลับโดนแทงข้างหลังอย่าง
เลือดเย็น ซึ่งฉันก็ารู้เหตุผลเหมือนกันว่าทำไมเงินของฉันถึงไม่มีค่าต่อ
จิตใจของใครบางคน แจ่มแจ่มมัย”

สปันงาเซิดหน้าขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เหลือบสายตาดูแคลนแล
ไปหน้าหญิงสาวผู้นั้น

“ไปกันเถอะค่ะที่รัก...” เธอหันมาบอกเพลิงเพชร

“หาใหม่ได้เร็วดีนี่ คงไม่ใช่สามีชาวบ้านอีกล่ะ” อุษาสวาทได้กลับ
ด้วยสีหน้ายิ้มหยัน

“เอ่อ...ผมยังโสดครับ รับรองว่ายังไม่เคยเป็นสามีของใครมา
ก่อน”

เพลิงเพชรรีบบอกสถานะตัวเองเมื่อเห็นเจ้านายสาวโกรธจน
หน้าแดงก่ำ สปันงาแทรกกายเดินเฉียดไหล่ร่างหญิงสาวที่ชื่ออุษาสวาท
ออกมา ทำให้เขารีบเดินมาจับมือเธอไว้เพื่อให้ละครฉากนั้นสมจริง
ชายหนุ่มแน่ใจว่าสายตาของอุษาสวาทยังคงมองตามพวกเขา

ชายหนุ่มรู้สึกว่ามีอะไรที่เขากุมไว้เย็นเฉียบ เฟลิ่งเพชรเหลือบ
มองใบหน้างามที่แดงก่ำและซีดเผือดลงอย่างน่าสงสาร เธอไม่ได้ถูก
ทำร้ายจากคนรักเพียงอย่างเดียว แต่กลับมีเพื่อนด้วยอย่างนั้นสินะ
เหตุนี้หรือเปล่าที่ทำให้สปันงาเก็บตัวอยู่ในบ้านอย่างโดดเดี่ยว เพราะ
อะไรกันล่ะ สังคมเป็นอะไร ทำไมเธอถึงได้ถูกรุมประชาทัณฑ์ มันต้อง
มีสาเหตุสิ หรือว่าเธอโดดเด่นเกินหน้าเพื่อนฝูง หรือว่าสปันงานิสัยไม่ดี
จนไม่มีใครต้องการคบ สมองของเพลิงเพชรพยายามหาสาเหตุ ขบคิด
เงิบๆ จนเดินไปถึงรถแล้วเปิดประตูให้เธอเข้าไปนั่ง

ชายหนุ่มมองเธอ และรู้สึกไม่สบายใจที่สปันงานั่งเงียบมองตรง
ไปข้างหน้า ขณะที่มือยังกำไว้เกร็งแน่น

“คุณโม...อย่าเครียดเลยนะครับ ถ้าปวดศีรษะก็เอนหลังและ

หลับตาสักพักหนึ่ง” เขาทอดเสียงอ่อน

“ฉันเกลียดมัน ฉันเกลียดมัน กรีด!” เธอกรีดร้องออกมาอย่าง
คั่งแค้นจนขาดใจ

“คุณโมอย่าเครียดสิครับ อย่าเอาความคิดของคนอื่นมาทำร้าย
ตัวเอง ต้องคิดว่าไม่มีใครจะมีอิทธิพลกับชีวิตคุณ เพราะคุณอาจ
จะเหนือเขาทุกอย่างก็ได้ นี่ สังคมนี้ไม่ยากให้ใครได้ดีเกินหน้าหรือ
นะครับ” เขาพยายามปลอบ

“ฉันเคยช่วยมันตอนมันติดคดีเช็ด แต่พอฉันเกิดเรื่องกับไอ้อดีต
ฉันมารู้ภายหลังว่ามันเป็นคนหาผู้หญิงคนนั้นให้ไอ้บ้านั้น มันแทง
ข้างหลังฉัน นังคนสารเลว” เธอเอ่ยด้วยเสียงเครือสະท้าน ซึ่งเพลิงเพชร
รู้ดีว่าหญิงสาวกำลังเจ็บใจ

“อโหสิให้เขาไปเถอะครับจะได้สบายใจ”

“ฉันไม่มีทางอโหสิให้คนอย่างมัน มันเอาฉันไปเมาท์ สมน้ำหน้า
ฉันทุกอย่างที่โดนผู้ชายหลอก มันบอกคนอื่นว่ามันรู้มานานแล้วแต่
ไม่บอกฉัน ทั้งๆ ที่มันเป็นเพื่อนสนิทที่สุด และถ้ามันบอกฉันสักคำ
ฉันก็จะเชื่อ ฉันเคยถามมัน แต่มันกลับบอกว่าฉันชอบฟังคำของคน
ไม่หวังดี แต่มันไปบอกกับคนอื่นว่าฉันโง่ ฉันเจ็บใจตัวเองที่มองคนใน
แง่ดีเกินไป และไว้ใจคนที่ฉันคิดว่าเป็นเพื่อน”

เสียงสับนังาลั่นเครือ ซึ่งเพลิงเพชรสัมผัสได้ถึงความเจ็บแค้น
ที่มากมายจนกายหญิงสาวสั่นสะท้าน แต่แปลกตรงที่เธอไม่มีน้ำตา
มีเพียงสีหน้าและแววตาที่เคียดแค้นและมือที่กำลังกำแน่น นี่คง
เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ทำให้สับนังามีแต่ความเคียดแค้นสะสมอยู่ในอก

4

ศิกหน่านาง

เพลิงเพชรรีบแต่งตัวแต่เช้า เมื่อคืนเขาทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์จนล่วงเข้าวันใหม่ และตั้งแต่เขาสัมผัสตาตื่น ก็มีโทรศัพท์เข้ามาไม่หยุด จนต้องใช้โทรศัพท์แนบแก้มขณะกลัดกระดุมเสื้อ ตอบคำถามที่คล้ายๆ กัน จากบรรดาเพื่อนและคนรู้จัก เรียกได้ว่ากระหน่ำเข้ามาจนโทรศัพท์เขาร้อนซ่า

‘เฮ้ย...รูปสวิตของแกกระฉ่อนว่อนเน็ตเชียวนะเพื่อน ไปรู้จักยายคุณโมเมได้ยังไงวะ ตกกลางคบกับผู้หญิงคนนี้เหรออ เจ้าหล่อนขาวีรณะไว้ย ยายคนนี้โคตรรวยเลยว่ะ แต่เขาว่าเพ็งอกหักมาหมาดๆ นี่หว่าระวังหน้อยนะเพื่อน เขาว่าเจ้าหล่อนชอบข่มผู้ชาย นายจะไหวเหรออแต่รวยกับรวยก็ไม่ใช่ไรเหรอกว่ะ แล้วยายสาของแกล่ะ เลิกกันแล้วเหรออ’

และยังบรรดาน้องสาว ที่โทร. เข้ามาต่อว่าทันที ‘พี่เพชรมีแฟนใหม่แล้วเหรออ หลายใจซะมิด...’

และอีกมากมาย ที่เขาไม่อาจตอบคำใดกลับได้ นอกจากจะอือออหัวเราะกลบเกลื่อน และจำต้องเอ่ยขอตัวกับทุกสาย เพลิงเพชรมองโทรศัพท์ตัวเองด้วยความหงุดหงิดจนอยากจะปิดมันทิ้ง และเริ่มคิด

ข่าวที่เขาหมดตัวมีคนรู้เป็นการภายในแค่ไม่กี่คนเท่านั้น อีกทั้ง

บ้านใหญ่โตโอฬารหลังนี้ก็ยังการันตีความเป็นวงศ์วานนางที่ยังมีฐานะ
รุ่งเรือง จึงยังไม่มีใครสงสัยว่าเขาเป็นแค่เพียงลูกจ้างของสบันงาเท่านั้น
แต่เมริสาละ จะรู้ข่าวของเขากับสบันงาไหม และถ้ารู้จะเข้าใจนั้นหรือ
นอกจากเขาจะบอกความจริงกับเธอ

‘สา...คุณจะรับได้มั้ย ว่าผมมีแต่ตัว และยังมีหนี้สินอีกมากมาย
หรือเรื่องของเรามันได้กลายเป็นทางที่คู่ขนานไปแล้ว’ เพลิงเพชรรำพึง
ในใจ

สบันงาตื่นนอนและลงมานั่งในห้องทำงานแต่เช้าเพื่อเช็กข่าว
และภาพของเธอกับเพลิงเพชรลงในเว็บกอสซิป มีภาพสวิตหลายภาพ
พร้อมคำบรรยายที่หลากหลาย แต่ก็เป็นไปในทำนองเดียวกัน ทำให้
สบันงายิ้มอย่างพึงพอใจ

‘หวานชื่นกับคู่รักคู่ใหม่ ของวงการเซเลบริตีเมืองไทย คุณ
เพลิงเพชรและคุณสบันงา สวยสมจนตราตรึงใจกันไปตามๆ กัน’

‘เปิดตัวคู่หวาน ของทายาทสองตระกูลดัง ที่ดวงกันมาขอปึง
ดูภาพก็รู้ว่าสวิตกันขนาดไหน’

และบางเว็บก็จิกแรงๆ ‘สื่อวงการ เมื่อคุณสบันงาทายาทมหา
เศรษฐี ธุรกิจพันล้านดวงคู่มากับคุณเพลิงเพชร หนุ่มหล่อผู้เข้ามา
ตามหัวใจ ทั้งสวยทั้งหล่อทั้งรวยสวยสม เอ้อ...น่าเสียดายแทนใคร
บางคนจริงจัง’

ทุกภาพในหลายอริยาบถเป็นภาพแอบถ่ายที่ไม่ไกลนักจากกล้อง
โทรศัพท์ที่มีประสิทธิภาพสูงคมชัด และชัดแม้กระทั่งสายตาที่ทอดมอง
กันของเขาและเธอ ในขณะที่สบันงาเงยหน้าขึ้นสบตากับเขา ส่วนมือ
กำลังจับปกเสื้อเขาเล่น จึงเป็นภาพหวานของคู่รักจริงๆ ไหนจะภาพ
ป้อนเค้กให้กัน ถึงแม้จะถ่ายจากระยะไกลและผ่านกระจก และยังภาพ
เกาะกุ่มมือกันขณะออกเดิน ซึ่งถ่ายจากทางด้านหลัง โดยฝ่ายชาย
กำลังหันหน้ามาทอดสายตามองอย่างอาทร ยืนยันความสัมพันธ์ลึกซึ้ง

ได้เป็นอย่างดี

อดีตสถาปนิกหนุ่มหล่อขำขันวางดินสอในมือทิ้ง เขาแทบ
กระอักออกมาเป็นเลือด เมื่อเปิดอินเทอร์เน็ตตามที่อุษาสวาทส่งข้อความ
โทรศัพท์มาให้และยังโทร. มาเยาะหยัน

“เทพเห็นหรือยังว่ายายโมเมเปิดตัวแฟนใหม่แล้ว คูสิ...เขา
สวีสกันขนาดไหน ฉันเสียใจด้วยนะ เมื่อวานนี้ฉันก็เจอเขาทั้งคู่ด้วยละ
เหมาะสมกันจริงๆ คุณเพลิงเพชรเขาหล่อมาก แต่งตัวเนี้ยบ ท่าทางโอ
เอออกเอาใจยายโมดีดี ทั้งโอบทั้งกอด กะหนุงกะหนิง และยังแอบหอม
กันด้วยนะ ฮุย...น่ารักจังเลยละ”

เสียงเล็กเสียงน้อยใส่จริตของอุษาสวาทที่ตีไข่ใส่สีดังกรอกหู
ระหว่างเขาเลื่อนภาพบนมอนิเตอร์ดู ยิ่งทำให้อิทธิพลเดือดพล่านในอก
จนแทบทนไม่ได้

“อุษา...คุณโทร. มาเยาะเย้ยผมเหรอ ตกลงคุณอยู่ข้างไหนกันแน่
หรือว่าเป็นข้างยู ยูข้างโน้นที่ข้างนี้ที่ คนอย่างคุณมีความสุขบน
ความทุกข์ของคนอื่นใช่ไหม ผมเชื่อว่าโมเขาคงไม่ปลื้มคุณหรอก เพราะ
เขารู้แล้วว่าเพื่อนอย่างคุณทำอะไรกับเขาไว้บ้าง”

“ฉันยุอะไรคุณล่ะ ฉันก็เล่าให้ฟังอย่างที่ฉันเห็น และคุณก็
ตกระบ้องแล้วไม่ใช่เหรอ เพราะยังงัยยายโมก็ไม่มีทางกลับมาสนคุณ
อีกหรอก เขาพบคนที่ใช่แล้วมั้ง จำไว้เถอะเทพว่างานนี้คงไม่มีลม
พัดหวน เพราะนายนั้นทิ้งหล่อทิ้งรวย และถ้าจะเปรียบกันละก็ คุณก็
เหมือนรถญี่ปุ่น และคุณเพลิงเพชรก็เหมือนรถสปอร์ตยุโรป ที่เทียบ
คุณภาพกันไม่ได้เลยละ หึๆ” อุษาสวาททั้งเย้ยหยัน เปรียบเทียบดูถูก
ด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

“อุษา...คุณนะมันเลวสินดี คุณสร้างด้วยมือแล้วลบด้วยเท้า
คุณเป็นคนแนะนำผมให้กับโม แล้วคุณก็ทำลายเราสองคน ตกลงคงเป็น

ความสุขของคุณสินะที่เห็นความย่อยยับของเรา”

“เทพ...พูดผิดพูดใหม่คิดใหม่นะ คุณเลวเองต่างหากจะมาโทษฉันได้ยังไงล่ะ” ตวาดเสียงแหวมตามสาย

“คุณจำได้มั๊ย...ตอนที่ผมถูกรวบ ผมปรึกษาคุณ เพราะผมไม่ได้ต้องการอะไร แต่คุณยุผมทุกอย่าง คุณบอกให้ผมเก็บอวัยวะเป็นเมียลับๆ เพราะโมรวัย ยังไงพอแต่งงานกันแล้วผมก็ต้องจ่ายอ้อมเลี้ยงอรด้วย แต่แล้วคุณก็ยุให้อรออกมาแฉ คุณทำลายทั้งผมและโม ทั้งๆ ที่ไม่ดีกับคุณมาก คุณจำใส่ใจไว้เถอะว่าคุณน่าจะเลวอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ที่ทำกับเราสองคน” อติเทพได้กลับอย่างเผ็ดร้อน

“นี่นายเทพ...นายอย่ามาโทษฉัน นายมันเลวเองต่างหาก เซอะ...สมน้ำหน้าอยากกินเด็ก ไม่ได้ซื้อกับยายโมถึงได้ชวดลูกเศรษฐี ที่ชาตินี้ลูกคนเดียวอย่างเจ้าหล่อนกินใช้ยังงี้ก็ไม่หมด ยิ่งตอนนี้พ่อแม่อายโมขายแฟรนไชส์อาหารไทยไปทั่วโลก รวยจนไม่รู้จะเอาเงินไปเก็บไว้ที่ไหน นายมันไม่มีวามานามากกว่า ต่อไปฉันจะดูน้ำหน้านายว่าจะเลิษฐคูไฮได้เหมือนแต่ก่อนหรือเปล่า หึ” อุสาสวาทเยาะเย้ย

“ฉันไม่มีวันยอมเสียโมไปง่ายๆ หรอก โมรักฉันมากแค่ไหน ใครๆ ก็รู้ เธออย่าป่วนเลยนะ”

เขาเปลี่ยนสรรพนามที่เรียกตัวเองและคนปลายสาย ทำให้ปลายสายขึ้นเสียงสูงปรี๊ดตอบกลับมาทันที

“ตาย! ยังนึกว่าตัวเองมีความสำคัญอยู่อีกหรือ ถ้านายเห็นภาพอย่างที่ฉันเห็น นายจะไม่พูดแบบนี้เลยละ ฉันจะบอกให้แน่ เขามองกันด้วยสายตาที่แทบจะกลืนกินกันอยู่แล้วอะ อย่าหลงตัวเองคิดว่าจะกลับไปได้อีก ละครในฉากที่มีนายมันจบไปแล้วละ ตอนนี้ยายโมเขาได้พระเอกใหม่ สดใสซาวซ่ากว่าเก่าเป็นไหนๆ อะ”

เสียงเยาะเย้ยของอุสาสวาทเสียดแทงหัวใจจนอติเทพต้องตัดสาย เขาแค้นจนหน้าแดงก่ำ เลือดในกายเดือดพล่าน และถ้าผู้พูด

อยู่ใกล้ๆ เขาคงลืมตัวทำร้ายเจ้าหล่อนเป็นแน่

อดีตหนึ่งหน้าเครียด พันลมหายใจฟืดฟาด ออกเหมือนโดนเพลิงผลาญ นิ่งคิดถึงอดีตคนรัก ถึงสบันงาจะนิสัยเอาแต่ใจ แต่ในตัวตนอีกมุมหนึ่ง เธอรักเพื่อนและเห็นอกเห็นใจคนที่ด้อยกว่า หญิงสาวให้เงินทุกคนที่ออกปากยืม และไม่เคยทวงคืนจนบางครั้งเหมือนเป็นคนโง่ให้เพื่อนหลอก จนเขาต้องเอ่ยเตือนและทวงถามให้ ซึ่งเป็นสาเหตุที่อุษาสวาทไม่พอใจเขา เมื่อเอ่ยทวงเงินสามล้านแทนสบันงา

สบันงาก็แสดดีกับเขา เพียงแต่เธอมีนิสัยขี้วีนที่ทำให้บางครั้งเขาก็เอือมระอา และเรื่องหวงตัวหวงพรหมจรรย์ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เขาขัดอกขัดใจ ทั้งที่พยายามรวบหัวรวบหางเพื่อผูกมัดเธอ แต่ไม่เคยสำเร็จเลยสักครั้ง เขาจึงพลาดพลั้งให้อรณา พนักงานใหม่ในบริษัทที่เขาลุ่มหลงอยู่พักหนึ่ง ด้วยมีอุษาสวาทเป็นแรงยุ เขาหลงกลเดินตามแผนแก้แค้นของผู้หญิงนิสัยชั่วคนนี้

‘โม...ผมรักคุณนะ ยิ่งนานวันผมก็ยิ่งรู้ใจตัวเองว่ารักคุณมากแค่ไหน ความดีมากมายของคุณทำให้ผมเริ่มประจักษ์ว่าตัวเองชั่วช้า ผมจะทำทุกอย่างเพื่อได้คุณคืนมา ผมไม่มีวันยอมเสียคุณไปง่ายๆ แบบนี้’ ชายหนุ่มคร่ำครวญ แล้วหยิบโทรศัพท์มาโทร. ออก

เพลิงเพชรจอตฤตและยีนมอกรอบบริเวณบ้าน หรืออีก
สถานะหนึ่งคือที่ทำงานของเขา มองนกที่บินจวดเจวียนพลางส่งเสียงเรียกหาคู่ ดอกไม้ในสวนยามเช้าที่บานสะพรั่งแต่งแต้มสีสันให้บรรยากาศโดยรวมสวยสดชื่น ชายหนุ่มยิ้มบางๆ และเดินขึ้นบันไดตึกขมวดคิ้วคิดหนึ่งทีเห็นประตูห้องทำงานเปิดแง้มไว้เล็กน้อย และก่อนที่เขาจะเปิดประตู เสียงที่ดังลอดออกมาทำให้เขาหยุดชะงัก

“เสียใจด้วยนะเทพ คุณคงเคยได้ยินคำว่าสายน้ำไม่อาจไหลกลับ โมก็เหมือนสายน้ำ โมบอกได้เลยนะว่าขณะนี้เวลานี้โมรักคุณเพชร

รักเขามากอย่างที่ไม่เคยรักใคร เป็นรักแรกพบของโมที่โมคิดว่าเคยมีให้คุณ แต่มาถึงตอนนี้โมรู้แล้วว่าไม่ใช่” เธอนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง

“หึๆ มันไม่ใช่บ๊อบบี้เลิฟ เพราะโมจริงจั่งอย่างที่ไม่เคยจริงจั่งกับใครแม้แต่กับคุณคะเทพ และโมก็จะแต่งงานกับเขาเร็วที่สุด เรารักกันจนรอเวลาไม่ได้แล้วละคะ”

น้ำเสียงหนักแน่นของเจ้านายสาวคนสวย เจือเสียงหัวเราะเบาๆ เย้ยหยันอย่างมีความสุข ก่อนจะเงียบฟังปลายสายแล้วเอ่ยต่อว่า

“เทพ... คำว่ารักนะ ควรเก็บไว้ให้ภรรยาคุณเถอะ เธอใกล้คลอดแล้วไม่ใช่หรอ และโมก็ซื้อของขวัญให้ลูกคุณแล้วนะคะ บอกภรรยาคุณด้วยล่ะว่าอย่าออกมาให้ชาวอะไรอีก ไม่ต้องกลัวว่าโมจะแย่งสามีของเธอ เพราะละครชีวิตของเรามันปิดฉากลงแล้ว”

เธอเน้นทุกถ้อยคำและนิ่งเงียบฟังปลายสาย ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงมีความสุข ไม่ยี่หระกับความรู้สึกของคนทางปลายสาย

“ชอบคุณนะคะเทพที่คุณยังรู้จักความเจ็บปวด แต่ไม่ก้าวข้ามมันมาได้แล้วละคะ คุณเชื่อมั๊ยว่าตอนนี้โมมีความสุขมากๆ จนโมเสียเวลาที่เคยทุกข์ทรมานเหมือนคนตายทั้งเป็น พอดคิดย้อนกลับไปโมก็ยังหัวเราะขำความโง่เขลาของตัวเองอยู่เลยนะคะ อืม...มีอะไรอีกมั๊ยคะเทพ พอดิวันนี้โมนัดกับคุณเพชรไว้ว่าจะไปเที่ยวทะเลกันนะคะ โมคงต้องไปเตรียมตัวก่อน เดี่ยวคุณเพชรจะคอยนานโมเกรงใจเธอนะคะ แค่นี้ก่อนนะคะ”

เสียงของสปันงาบอกรมณณ์แจ่มใสร่าเริง เธอคงวางสายแล้วเมื่อเสียงเงียบไป ทำให้เพลิงเพชรยิ้มนิ่งตัดสินใจอยู่ครู่หนึ่งว่าควรจะไปไหนในขณะนี้ดีหรือไม่ ครู่หนึ่งหญิงสาวก็ดึงประตูเปิดกว้าง และเดินออกมา

“มอร์นิงครับเจ้านาย”

เขาเอ่ยทักพร้อมทั้งก้มศีรษะให้น้อยๆ แต่ไม่แสดงอารมณ์อะไร

ออกมาทางสีหน้า เมื่อเห็นดวงตาคู่สวยแดงก่ำ แพนตายังขึ้น หญิงสาว
ตัวดียวตามองเขาอย่างไม่พอใจคำทักทาย และไม่แน่ใจว่าเขาได้ยิน
เธอพูดโทรศัพท์ด้วยหรือไม่ แต่ก็เอ่ยขึ้นห้วนๆ

“ฉันจะไปทะเลวันนี้ หวังว่าคุณคงพร้อมนะ”

“พร้อมเสมอครับเจ้านาย ไปกันตอนนี้ก็โอเคเลยนะครับ”
เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มฉ่ำตาพรำ มองชุดที่เธอสวมใส่ พร้อมทั้งค้อม
ศีรษะลงน้อยๆ

“นายกำลังยั่วฉันใช่ไหม สนุกนักหรือ” เธอถามเสียงขุ่น พร้อมทั้ง
เปลี่ยนสรรพนาม

“อารมณ์เสียแต่เข้าร่างกายจะแปรปรวนทั้งวันนะครับ เอ่อ...จะไป
ทะเลไหนดีครับ ฝั่งอ่าวไทยหรืออันดามัน จะไปเครื่องไปรถ จะไปที่วัน
ค้างคืนหรือชั่วคราว หรือว่า...ไปนั่งร้องไห้ริมทะเลให้สบายใจสักพักแล้ว
กลับ ปัญหามาเลยครับ”

เขาแสรว้อย่างนึกสงสาร ต้องการให้เธออารมณ์ดี แต่หญิงสาว
กลับจ้องเขาเหม็ง ตาโตสวยกว้างขึ้นอย่างกรุ้นโกรธเกินคาด และกราก
เข้ามาร่ำก่ำบนทรวงเขาไม่ยั้งด้วยสีหน้าแดงก่ำเกรี้ยวกราดจริงจัง

“นี่ๆ ใส่มากๆ ฉันไม่ไปแล้ว”

อาภักิริยาเธอทำให้เขานึกถึงวัยเด็กที่ชอบยั่ว กลั่นแกล้งน้องๆ
ให้โกรธ แล้วก็ออกวิ่งหนี ความรู้สึกนั้นทำให้เพลิงเพชรรู้สึกคิดถึง
น้องสาวทั้งสามคน เขายิ้มเยื่อนออกมาอย่างมีความสุขกับภาพในอดีต
ของตัวเอง ทั้งที่ยังยกแขนขึ้นปิดป้องการโถมทาบของเธอ

“นายยิ้มเยาะฉันนั่นหรือ นี่ๆ”

หญิงสาวยิ่งแค้นเคืองเมื่อคิดว่าเขากำลังยิ้มเยาะเย้ยเธอ จึงยิ่งร่ำ
ทูปอย่างคั่งแค้น

เมื่อกำปนน้อยๆ ร่ำทูปไม่เลิก เพลิงเพชรจำต้องยกแขนขึ้น
ปิดป้อง พลังเดินถอยหลังหนีไปเรื่อยๆ แต่สับนาก็ไม่ได้ลดราวาตอก

เพลิงเพชรจึงออกวิ่งหนีไปตั้งหลัก ทำให้หญิงสาวเกิดลูกติดพัน วิ่งไล่ทุบ
จนชายหนุ่มจำต้องเบี่ยงกายวิ่งหนีจริงจัง ลงไปยังหน้าตึกเลยไปยังสวน
อย่างที่เคยล่อหลอกกับน้องๆ หญิงสาวออกวิ่งไล่ตามไม่ลดละ และ
ตะโกนไล่หลังเขา

“นายเพลิงเพชร...หยุดเดี๋ยวนี้ละ ฉันบอกให้หยุด หยุดสิ”

หญิงสาวตะโกนเรียก และวิ่งตามลงไปในส่วนอย่างโกรธจัด
สายตาสลับไปเห็นสายยางรดน้ำต้นไม้ จึงรีบราดไปหยิบน้ำขึ้นมาเปิด
น้ำฉีดไล่หลังเขาทันที เพลิงเพชรหันกลับมาตามคำสั่ง ทำให้โดนฉีดน้ำ
ใส่จนเปียกทั้งตัว สบับงานึกสนุกและลืมความโกรธไปชั่วขณะ หัวเราะ
ขันชายหนุ่ม

“สมน้ำหน้า อยากวิ่งหนี เอ๊ยๆ”

เพลิงเพชรวิ่งเข้ามาแย่งสายยาง ทำให้หญิงสาวกรีดร้อง และเกิด
การต่อสู้แย่งกัน

“ไม่ละ ปล่อย ปล่อยสิ”

“ผมเปียกคุณก็ต้องเปียกด้วย โอเค” เขาเอ่ยเมื่อแย่งสายยางได้
และฉีดใส่เธอไม่ยั้ง

ทั้งคู่เหมือนปะทะกำลังและชิงไหวชิงพริบกัน เมื่อสบับงาไม่ยอม
ให้อีกฝ่ายแย่งสายยาง ก็วิ่งเข้าโถมยื้อแย่งและเบี่ยงกายหันหลังจับ
สายยางไว้แน่น ชายหนุ่มเข้าแย่งยื้อจากทางด้านหลัง ทำให้ต่างคน
ต่างเปียก และเมื่อสู้เพลิงเพชรไม่ได้ หญิงสาวก็ไถ่ถอย กรีดร้องลั่น

“กรีดๆ นายมันห่วยแตก ฉันเปียกนะ ฮี๊ย”

นมอารีและสุดใจได้ยินเสียงกรีดร้องของสบับงาก็วิ่งหน้าตาตื่น
ออกมาจากในครัวอย่างตกใจ ทว่ากลับเห็นทั้งคู่เปียกปอน และแย่ง
สายยางกันเป็นพัลวัน สายยางที่เปิดน้ำไว้แรงสุดถูกทั้งคู่ทั้งจับทั้งบีบ
จนน้ำพุ่งกระจายทำให้ทั้งสองเปียกม่อหลอกม่อแลก

ชายหนุ่มหัวเราะขันตอนที่เข้ามาแย่งอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ยอม

แพ้ และยังกรีดเสียงสูง

“ปล่อยสิ ฉันบอกให้ปล่อย ฉันสั่งเข้าใจมัย” และในที่สุดเขาก็ยอมปล่อย ยกมือขึ้นทำท่ายอมแพ้

“โอเคๆ ผมยอมแพ้”

เขาเอ่ยแล้วยกมือขึ้นลูบหน้าบ่นเบาๆ แต่สปันงายังไม่เลิกหญิงสาวยกสายยางฉีดน้ำใส่เขา พร้อมทั้งหัวเราะเอิ๊กอ้ออย่างชอบใจที่ได้เอาคืนในยกสุดท้าย เพลงเพชรจึงโหมเข้าแย่งสายยางอีกครั้ง นมอาร์มองภาพนั้นแล้วยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เอ่ยขึ้นกับเด็กรับใช้

“เฮ้อ...น่ารักกันจริงๆ ไม่ได้เห็นคุณหนู หัวเราะอย่างนี้มาตั้งนานแล้ว คราวนี้มีคนมาเป็นเพื่อนให้คล้ายทุกซัปดาห์เลย เค้าจะได้เลิกเครียดเสียที อืม...คุณคนนี่แกลุ่ขี้มึนๆ แต่ก็ทำให้คุณหนูหัวเราะได้ คนเราถ้าได้หัวเราะเสียบ้าง โลกมันก็จะดูงดงามไปเองนะ”

“จริงด้วยค่ะคุณนม วันนี้คุณหนูเธอหัวเราะเสียงดังเชียวนะค่ะ และถ้าคุณคนนั้นเธอมาเป็นแฟนคุณหนูก็คงจะดี อีกคนก็หล่อ คุณหนูก็สวย” สูดใจเอ่ยขึ้นอย่างที่คิด และคำของสุดใจก็ทำให้นมอาร์มได้คิด

‘จริงอย่างที่เด็กมันคิด ทั้งคู่น่ารักสวยสมกัน ถึงฝ่ายชายจะเจ๊บบๆ แต่แววตาที่สังเกตเห็นก็ไม่ใช่ว่าจะมีเล่ห์เหลี่ยมเหมือนนายอดิเทพ แต่กลับเป็นคนมีจิตวิทยา และคงเข้าใจในสภาวะอารมณ์ของผู้หญิงเป็นอย่างดี สปันงาเป็นคนขี้เหงา เอาแต่ใจ ก็น่าจะได้พบผู้ชายอบอุ่นแบบนี้ เพราะเพลงเพชรเป็นได้ทั้งพี่และเพื่อน แต่เรื่องแบบนี้ก็คงแล้วแต่บุพผาลันนิวาสนุญพาวาสนาส่งอีกนะแหละ’ หญิงสูงวัยถอนหายใจอย่างหนักอก

สปันงาในชุดลาลอง กางเกงขาสั้นระบายพองฟูกับเสื้อตัวบางสบายเปื่อยแนบเนื้อ และเมื่อรู้สึกตัวว่าตัวเองโป๊ ก็รีบกอดอกแน่น แล้ววิ่งหนีขึ้นข้างบนไปด้วยร่างเปื่อยกบอง ตรงเข้าห้องน้ำเปลี่ยนผ้าเปื่อยออก

เพลงเพชรเข้าห้องพักตัวเอง และเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เตรียมพร้อม

ตามคำสั่งในห้องน้ำที่มีอยู่ในห้องนั้น พลังนึกคิดในใจ

‘คนอะไร...ทะเลาะกับอดีตแฟน ทำเสียงแข็งเยาะเย้ย นี่กว่าจะ
ใจแข็ง แต่พอวางโทรศัพท์ก็ร้องไห้ ผู้หญิงก็อย่างนี้ รักแล้วปากแข็ง
อยากแก้แค้นแต่ก็อดไม่ได้ที่จะเสียใจ รักนายคนนั้นขนาดหนักสินะ
นี่นะเธอจะแก้แค้น ยิ่งแค้นตัวเองก็ยิ่งเจ็บ’

หลังจากนั้นเพียงชั่วโหม่งเดียว เด็กรับใช้ก็เข้ามาบอกว่าสบันงา
รออยู่ที่หน้าตึกพร้อมจะออกเดินทาง ทำให้เพลิงเพชรรีบปิดงานที่ทำใน
แมคบุ๊กของตัวเอง ชายหนุ่มนำอุปกรณ์ทำมาหากินใส่ท้ายรถ แล้ว
รีบขับไปรับเจ้านายสาวที่ยืนบ่นปึงคอยอยู่ เพื่อนำกระเป๋าเสื้อผ้าของ
หญิงสาวใส่รถ แล้วก็ขมวดคิ่วนิตหนึ่ง เมื่อเห็นอุปกรณ์การวาดรูป
ชายหนุ่มเปิดประตูรถสบันงา ซึ่งนมารีเดินลงมาส่ง และเอ่ยกับเขาว่า

“ดูแลคุณหนูด้วยนะคะคุณเพชร”

“นม...ไม่ไปแค่นี้เอง ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ผมไม่ได้เป็นเด็กๆ
แล้วนะจ๊ะ” เธอบ่นกับแม่นม แล้วเข้าไปในนั่งรถ

ก่อนที่จะเคลื่อนรถออก เพลิงเพชรก็ถามขึ้น “คุณยังไม่ได้บอก
ผมเลยนะครับ ว่าจะไปไหน”

“เกาะเสม็ด” สบันงาตอบเสียงห้วนๆ โดยไม่ได้หันมามอง

เพลิงเพชรเคลื่อนรถ และกดรีโมตให้ประตูรั้วเลื่อนออก รถเก๋ง
คันหนึ่งก็เลี้ยวเข้ามาจอดได้อย่างได้จังหวะ และจอดขวางไว้ ชายหนุ่ม
ผู้ที่ก้าวลงมาจากรถทำให้เขาหันมามองหน้าหญิงสาวที่มีสายตาทระหนก
ขึ้นนิตหนึ่ง แต่ก็เก็บอาการไว้ได้ แล้วบอกเขาว่า

“ฉันจะจัดการเขาเอง คุณไม่ต้องลงมา” สบันงาสั่งชายข้างตัว
ทำให้เขานั่งคอยและยังไม่ได้ดับเครื่องยนต์

ร่างสูงหนาของอดีตเทพเปิดประตูรถก้าวลงมา เขาอยู่ในสแล็กส์
สีขมิ้น เสื้อเชิ้ตแขนยาว ผูกเนกไทผ้าไหม กัดกระดุมปลายแขน
เรียบร้อย เพลิงเพชรมองชายหนุ่มรูปร่างมาดแมนที่หน้าตาดีพอสมควร

สาวเท้าเดินมาหาสปันนา

ร่างงามของสปันนายืนนิ่งอยู่หน้ารถตัวเอง หญิงสาวหุ่นเพรียวสวยในกางเกงขาสั้นสีขาวยกกับเสื้อสีฟ้าสลบลวดลายฉวัดเฉวียนสีขาวเก๋ไก๋ เธอรวบผมเกลียวๆ เป็นหางม้า เผยเรียวหน้าแก้มกับแว่นกันแดดสุดเท่ วันนี้สปันนาจึงสวยใส่น่ามองอย่างมีสไตล์ อติเทพมองสปันนาด้วยความเสียสยด้ายแทบขาดใจ

“เทพ...ฉันเคยบอกคุณแล้วไม่ใช่หรอ ว่าห้ามไม่ให้คุณมาเหยียบที่นี่อีก” เธอเอ่ยด้วยเสียงเรียบๆ ไปหน้างามบึ้งตึง

“โม...ผมขอเวลาคุยกับคุณสักครู่ เราควรพูดกันให้รู้เรื่องนะที่รัก” เขาเอ่ยพร้อมทั้งปรายตามองเพลิงเพชรที่ตัดลึนใจลงมายืนอยู่ข้างประตูรถ

“เสียใจค่ะ...วันนี้ฉันไม่มีเวลาจะคุยกับใคร และเราก็คุยกันไปหมดแล้ว มันจบแล้วนะคะเทพ คุณอย่าทำเป็นคนเห็นแก่ตัว พูดไม่รู้เรื่องดีกว่าค่ะ”

“มันไม่มีวันจบหรอกโม คุณจะไปไหนกับใครไม่ได้ทั้งนั้น เรายังไม่ได้ขาดจากกันนะที่รัก” เขาเอ่ยแล้วเดินเข้ามาใกล้สปันนาจนแทบประชิดติดตัว

“เพชรคะ...บอกเขาทีลึคะว่าเราหมั่นกันแล้ว และเราก็กำลังจะแต่งงานกันเร็วที่สุดด้วย ใช่มั้ยคะที่รัก”

เธอหันมาเอ่ยกับเพลิงเพชร และรีบเดินปราดมาหาชายหนุ่ม แบนร่างโอบกอดชายหนุ่มไว้ทันที ทำให้เพลิงเพชรจำต้องยกแขนขึ้นโอบรอบบ่าเธอไว้ แล้วตอบตามบท

“ครับ...ผมกับโมหมั่นกันแล้ว และเราก็กำลังจะแต่งงานกัน และเร็วที่สุดด้วยครับ”

อติเทพมองภาพตรงหน้าด้วยสีหน้าที่แดงก่ำ เขาทั้งรักและเสียสยด้ายหญิงสาวแทบขาดใจ สปันนาเคยอดอดอันอยู่ในอ้อมแขนเขา

ทุกอย่างที่เป็นตัวตนของเธอ และทั้งทรัพย์สินของเธอที่เขาเคยคิดเสมอ
ว่าเป็นของเขาด้วย บัดนี้มันหลุดลอยไปอยู่ในมือคนอื่นต่อหน้าต่อตา
วุ่นหนึ่งที่เขาไม่อาจทนทนการสูญเสียทุกอย่างได้ ทำให้เขาฮึดจะ
เอาชนะ เอ่ยโพล่งบอกเพลิงเพชรว่า

“เสียใจด้วยนะคุณเรื่องหมั้นนะ ผมยอมไม่ได้หรอก เพราะโม
เป็นเมียผม และผมก็ให้เมียกับใครไม่ได้ด้วย คุณอย่าคิดมาพรากผัว
พรากเมียเขาดีกว่า เราผัวเมียกันก็ต้องมีทะเลาะกัน เข้าใจกันผิดบ้าง
เป็นธรรมดา ผมทำทุกอย่างก็เพราะประชดผมเท่านั้น และถ้าเกิดเมียผม
ท้อง คุณจะมาพรากลูกผมไปด้วยหรือไง ลูกผมก็กลายเป็นเด็กมีปัญหา
สิคุณ”

คำของอดีตคนรักทำให้สบันงากายชาวบ นึกไม่ถึงว่าอดีต
จะกล้าใช้ไม้นี้ หญิงสาวโกรธจนหูอื้อ ยกมือขึ้นชี้หน้าด่าชายหนุ่มด้วย
กายที่สั่นเทิ้ม

“ไอ้คนชาติชั่ว แกพูดอย่างนี้ได้ยังไง จันเป็นเมียแกตั้งแต่เมื่อไหร่
ไปนะ ออกไป ออกไปจากบ้านฉัน ออกไป!”

เธอกรีดเสียงตะโกนใส่ด้วยความคั่งแค้น สบันงาผละจาก
เพลิงเพชร กรากเข้าไปประทุษร้ายอดีต แต่เพลิงเพชรไวกว่า เขารวบเอว
เธอจากทางด้านหลัง ร้งเข้ามากอดไวแน่น

“โม...พอแล้วที่รัก” เพลิงเพชรเอ่ยห้าม แต่สบันงาดิ้นรนและ
ชี้หน้าอดีต กรีดเสียงด่าอย่างคั่งแค้น

“แก แกมันเลวที่สุด แกมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย ออกไป ออกไป ออกไป
จากบ้านฉัน”

“ทำไมละโม...กลัวไอ้หมอนี่ มันจะรับไม่ได้ฉันเหรอ ที่ต้องมารับ
ของเหลือเดนจากผมนะ แต่ยังไงผมก็ยังรักคุณนะโม ผมว่าเรากลับมา
เหมือนเดิมกันดีกว่า อย่างน้อยก็ดีกว่าที่คุณจะไปอยู่กับผู้ชายที่เขารู้แล้ว
ว่าคุณไม่ซิง เราผัวเมียกันพูดกันได้นะที่รัก”

เพลิงเพชรรู้สึกสงสารหญิงสาวจับใจ ร่างเธอสิ้นระริก เสียงสั่น น้ำตาคลอ และดิ้นรนออกจากอ้อมแขนเขา ทั้งยังกรีดร้องทั้งคำทั้งใจ โอ้ดีคนรัก

“ไอ้อดีต ออกไปจากบ้านฉัน แกจำไว้นะว่าคนอย่างแกมันหมดความเป็นคนไปแล้ว ฉันทำอะไรให้ แกถึงต้องมาทำร้ายฉันอย่างนี้ ตลอดมาแกเป็นคนทำร้ายฉันข้างเดียว ออกไปจากบ้านฉัน แล้วอย่าเหยียบเข้ามาอีก ออกไปสิ ออกไป ออกไป ถ้าแกไม่ไปฉันจะฆ่าแกนม...เอาปืนมาให้โม โมจะฆ่ามัน ฮือๆ”

ในที่สุดสบันงาก็ร้องไห้โฮออกมา และดิ้นรนแรงขึ้น ทำให้เพลิงเพชรต้องรวบเธอมากอดไว้แน่น

“คุณโมใจเย็นๆ อย่าเครียด ไม่ต้องกลัวนะ ไปอยู่กับคุณนมเถิด ผมจัดการเขาเอง” เขากะชิบบอกเธอข้างแก้ม

“แต่ผิวไล่ผิวได้ลงคอหอยที่รัก หรือว่าที่ร้องไห้เพราะกลัวว่าที่ผิวใหม่จะรู้ว่าการมีผิวมาแล้วละโม หลอกเขาว่ายังซิงั้นหรอฮะๆ คุณไม่ซิงแล้วนะที่รัก”

อดีตเพาะหย่นกิ้วเสียงหัวเราะ และยิ้มเยื่อนที่มุมปาก ทำให้เพลิงเพชรเกิดโทสะด้วยความสงสารสบันงา

“นี่คุณ...สุภาพกับคู่หมั้นผมหน่อยนะ และก็จำไว้ว่าถ้าผมรักผู้หญิงสักคนหนึ่งละก็ ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใคร เป็นอะไรมาก็ตาม ผมก็จะรักและจะแต่งงานด้วย ไม่ต้องมาพูดอะไรแบบนี้อีก เพราะมันแสดงถึงความเห็นแก่ตัวของคุณออกมา ผมไม่สนหรอกนะว่าไม่จะเป็นของใครมาก่อน” เพลิงเพชรเอ่ยออกไปอย่างที่เขาคิด

“คนอย่างนายชอบกินเดนชาบบ้านนั้นหรอฮะๆ” อดีตเพาะเอ่ยด้วยเสียงเย้ยหยัน

“กรี้ดๆ ไอ้คนसारเลว คุณเพชรปล่อยโม ปล่อยโม โมจะฆ่ามัน ฮือๆ” เธอกรีดร้องดิ้นรนผลักไสเพลิงเพชร พยายามเข้าไปประทุษร้าย

นายอดิเทพให้ได้

“โม...โมครับ ฟังผมนะคนดี อย่าฟังอะไรอีก ขึ้นบ้านไปก่อนนะครับ เดี๋ยวผมจัดการเอง คุณนมครับช่วยพาคุณโมไปข้างบนก่อนเถอะครับ” เขาบอกเธอและหันไปเอ่ยบอกนมอารี

นมอารีซึ่งเดินลงมายืนอยู่ข้างๆ รีบเอ่ยขึ้น “ไม่เป็นไรค่ะคุณเพชร นมให้เด็กโทร. เรียกตำรวจแล้ว เพราะคุณโมเธอสั่งไว้ว่าถ้านายคนนี้เข้ามาให้เรียกตำรวจได้เลยค่ะ”

“อ๊แก...แกมันจึงจกเปลี่ยนสีเหวอ พอนายได้ตัวใหม่ แกก็ไล่ฉันเลยสินะ” อติเทพร้องด่าหญิงชราทันที

“นายอดิเทพ ออกไปได้แล้ว และจำไว้ว่าฉันไม่มีวันเชื่อว่าคุณหนูจะเป็นอย่างที่เขาพูด ฉันเลี้ยงคุณหนูมากับมือ อยู่กับเธอทุกวัน ฉันรู้ดีทุกอย่าง ถ้าแกยังไม่ไปก็รอตำรวจมาลากคอแกฐานบุกรุกก็แล้วกัน คุณหนูขา...อย่าร้องไห้ละคะ คุณหนูพ้นจากคนชั่วได้ ก็เท่ากับขึ้นจากรนกละละค่ะ นึกว่าที่คุณหนูให้มันทุกอย่างเป็นการให้เศษเงินขอทานก็แล้วกันนะค่ะ” นมอารีเอ่ยพร้อมทั้งมองหน้าอติเทพอย่างไมครันคร้าม

“อ๊แกอย่ามาแก้ตัวแทนเจ้านายแกเลยน้า และก็จำไว้ก็แล้วกันว่าฉันจะทำทุกอย่างเพื่อเอาเมียฉันคืน ถ้าไม่เอาฉันก็จะประจานไม่ยั้งเหมือนกัน” อติเทพขู่

“ก็ลองประจานคุณหนูสิ ฉันจะบอกให้คุณท่านหาทนายฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานทำให้คุณหนูเสื่อมเสียชื่อเสียง ถ้าไม่เชื่อจะลองดูก็ได้”

“อ๊แกหัวหมอ อย่ามายุ่งเรื่องของเจ้านายดีกว่า” อติเทพด่านมอารี ทำให้เพลิงเพชรเริ่มเก็บอารมณ์ไม่อยู่

“นี่คุณ...คุณควรมีความเป็นลูกผู้ชายมากกว่านี้นะ และตามกฎหมาย คุณก็กำลังบุกรุก กลับไปเสียดีกว่า” เพลิงเพชรเอ่ยเสียงกร้าว

“ไอ้...มึงมาที่หลังอย่าเสือก” อติเทพก่นด่าเพลิงเพชรอย่างหยาบคายทันที

สิ้นคำอติเทพ เพลิงเพชรก็หมดความอดทนอดกลั้น เขารวบร่างของสบันนางาส่งให้นมอารี และกรากเข้าไปจับคอเสื้ออีกฝ่าย ยกกำปั้นขึ้นง้างแล้วต่อยเปรี้ยง! ด้วยอารมณ์ที่ขาดสติ อติเทพไม่ทันตั้งตัว จึงเซลงไปตามแรงหมัด เพลิงเพชรจึงถลันเข้าไปจับบ่าของอติเทพ กระชากขึ้นมา ทำให้ผู้มาเยือนตั้งหลักได้ โถมใส่เพลิงเพชรทันที ทั้งคู่เข้าโรมรันฟันแทงท่ามกลางเสียงหวีดร้องของนมอารีและสาดใจ ส่วนสบันนางา ยืนตกตะลึงนั่งชิ่งอยู่ในอ้อมแขนของผู้ที่อุ้มชูเธอมา

“ตำรวจมาแล้ว ตำรวจมาแล้วค่ะ” สุดใจตะโกนขึ้นอย่างตื่นเต้น
รถมอเตอร์ไซด์สายตรวจที่นมอารีให้สาดใจโทร. แจ้งแล่นเข้ามาจอดข้างรถอติเทพ หญิงสูงวัยซึ่งตั้งสติได้รีบเอ่ยขึ้นเสียงสั่น

“พอแล้วค่ะคุณเพชร แล้วนายก็รีบไปเสียก่อนที่จะโดนข้อหาบุกรุก ทำร้ายร่างกาย ฉันไม่อยากให้เรื่องนี้อื้อฉาวมาถึงคุณหนู รีบไปสิ...”

นมอารีรีบไล่เมื่อเห็นตำรวจจอดรถแล้วเดินตรงมาสองนาย ทำให้อติเทพสบโอกาสที่เพลิงเพชรเผลอ ต่อยอีกฝ่ายเข้าที่ข้างแก้มจนเซถลา กระแทกตัวถึงรถเสียงดังโครม!

“คุณเพชร!”

สบันนางาหวีดร้องเรียกชื่อเขาอย่างตกใจ พร้อมทั้งวิ่งปราดไปหาชายหนุ่ม พลางใช้ร่างตัวเองขวางอติเทพ ทำให้ฝ่ายนั้นสายตากร้าวมองภาพนั้นอย่างหนึ่งหวงเมื่อเห็นสบันนางาปกป้องชายหนุ่ม ซึ่งพอเพลิงเพชรผละจากสบันนางาก็ถลันเข้ามาหาอติเทพอีกครั้ง ทำให้ตำรวจสองนายวิ่งเข้ามาห้าม และแยกคนทั้งคู่ออกจากกัน

อติเทพจ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็งด้วยสายตาอาฆาตมาดร้าย เขายกหลังมือขึ้นแตะเลือดที่มุมปาก ซึ่งเพลิงเพชรก็ไม่ละสายตากร้าวจากใบหน้าของอติเทพเช่นกัน

“คุณกลับไปเถอะครับ จะได้จบๆ กัน หรือว่าจะไปแจ้งความก็โดนปรับทั้งคู่ นะครับ” ตำรวจเอ่ยอ้อมขมขึ้น

อดีตเจ้าต้องล่าถอย เขาสะบัดหน้าหันหลังเดินอาดๆ กลับไป
ที่รถของตัวเอง ถอยรถปรี๊ดก่อนจะหักเลี้ยวจนล้อรถบดถนนเสียงดัง
เอ๊ยด! แล้วพุ่งทะยานออกไป ตามแรงอารมณ์ของขับ